

NR 100 – MAJ 2018

AGRICOLA

PISMO SGGW

ISSN 1640-4734

100.
numer naszego pisma!

od redakcji

Oddajemy w ręce czytelników pierwszy numer czasopisma o nazwie "Agricola", nawiązując tym samym do tradycji lat 1974-1978, kiedy to ukazywał się biuletyn pt. "Informacje białe", oraz roku 1981, w którym wyszło kilka numerów czasopisma pt. "Masa Ganeta".

AGRICOLA

Dokąd zmierzasz Uczelnie?

Do nowoczesności, a ta kojarzy się z Ursynowem. Daleka to wprawdzie droga. Zanim wszyscy znajdą się na Ursynowie upływie wiele lat, które trzeba będzie spędzić na Rakowieckiej, Grochowie i w Brwinowie. Podczas inauguracji roku akademickiego 1987/88 zadano pytanie: "Jaka jestes Uczelnie?"

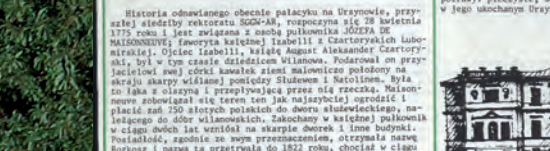
AGRICOLA

Lacińskie słowo "agricola" powstało z połączenia dwóch słów "ager", co oznacza pole, rolę, oraz "colere", co oznacza uprawiać, czcić. Starożytni nazywali zawodowców rolników, którzy zajmowali się uprawą roli. W czasach średniowiecza i renesansu rolnictwo było uważane za jedno z czterech szlachetnych zawodów.

Z KART HISTORII

ROZKOSZ czyli URSYNÓW

Najpiękniejsza była to Rozkosz, nie tylko z nazwy... Historia odnawianego obecnie pałacu na Ursynowie, przeliczyła się do roku 1775, kiedy to w tym miejscu powstał pałac Aleksandra Czartoryskiego.

W dwadzieścia lat po śmierci Niemciewicza... W roku 1857, dwa lata po śmierci Niemciewicza, pałac w Ursynowie został sprzedany przez jego spadkobierców.

» Spelnili się na koniec dawne me życzenia... (J.U. Niemciewicz - "Dumania w Ursynowie")

DOKTORZY HONORIS CAUSA SGGW

SGGW-AR, podobnie jak inne wyższe szkoły, ma prawo nadawania tytułu doktora honoris causa. W tym celu komisja naukowa SGGW-AR wybrała pięciu kandydatów do nadania tytułu doktora honoris causa.

Z KART HISTORII

12 kwietnia 1811 roku 76-letni Niemciewicz został sprowadzony do Ursynowa przez Aleksandra Czartoryskiego. W tym czasie pałac w Ursynowie był w posiadaniu Czartoryskich.

W dwadzieścia lat po śmierci Niemciewicza... W roku 1857, dwa lata po śmierci Niemciewicza, pałac w Ursynowie został sprzedany przez jego spadkobierców.

od redakcji

Wolał swoich pracowników, których zadaniem jest dbać o to, by na łamach "Agricoli" znalazły się informacje o ważnych wydarzeniach z życia i pracy naszych wydawców. Chcemy uzyskać jak najwięcej informacji o Waszym życiu i pracy.

DOKTORZY HONORIS CAUSA SGGW

SGGW-AR, podobnie jak inne wyższe szkoły, ma prawo nadawania tytułu doktora honoris causa. W tym celu komisja naukowa SGGW-AR wybrała pięciu kandydatów do nadania tytułu doktora honoris causa.

Z KART HISTORII

12 kwietnia 1811 roku 76-letni Niemciewicz został sprowadzony do Ursynowa przez Aleksandra Czartoryskiego. W tym czasie pałac w Ursynowie był w posiadaniu Czartoryskich.

W dwadzieścia lat po śmierci Niemciewicza... W roku 1857, dwa lata po śmierci Niemciewicza, pałac w Ursynowie został sprzedany przez jego spadkobierców.

Prerogatywa... Wolał swoich pracowników, których zadaniem jest dbać o to, by na łamach "Agricoli" znalazły się informacje o ważnych wydarzeniach z życia i pracy naszych wydawców.

DOKTORZY HONORIS CAUSA SGGW

SGGW-AR, podobnie jak inne wyższe szkoły, ma prawo nadawania tytułu doktora honoris causa. W tym celu komisja naukowa SGGW-AR wybrała pięciu kandydatów do nadania tytułu doktora honoris causa.

Z KART HISTORII

12 kwietnia 1811 roku 76-letni Niemciewicz został sprowadzony do Ursynowa przez Aleksandra Czartoryskiego. W tym czasie pałac w Ursynowie był w posiadaniu Czartoryskich.

W dwadzieścia lat po śmierci Niemciewicza... W roku 1857, dwa lata po śmierci Niemciewicza, pałac w Ursynowie został sprzedany przez jego spadkobierców.

Szanowni Państwo!

Do Państwa rąk oddajemy 100. numer „Agricoli”, czasopisma Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie towarzyszącego nam od 1988 roku.

We wstępie do pierwszego numeru napisano: „U podstaw decyzji władz rektorskich o potrzebie reaktywowania uczelnianego czasopisma leży przede wszystkim troska o bieżące informowanie pracowników SGGW o ważniejszych wydarzeniach w działalności Uczelni, o problemach towarzyszących pracy dydaktyczno-wychowawczej i naukowo-badawczej, o ludziach naszej Uczelni i rezultatach ich pracy, wreszcie o studentach, ich życiu i nauce; słowem – o tym, czym żyje nasza Alma Mater”.

Idea, która kierowała ówczesnym Rektorem profesorem Wiesławem Barejem i pierwszym redaktorem naczelnym profesorem Andrzejem Grzywaczem, jest obecna w działaniach władz Uczelni i Redakcji tytułu do dziś. Autorzy pisma przekazują Państwu najważniejsze informacje dotyczące życia Uczelni. Przybliżają sylwetki wybitnych naukowców, wyróżniających się pracowników i studentów. Są blisko ludzi i tego, co dzieje się na Uczelni. „Agricola” to kronika bieżących uczelnianych wydarzeń, to lektura artykułów naukowych, to wspomnienia o ważnych postaciach w naszej historii, to pełne mądrości życiowej felietony, zawierające refleksje nad minionym czasem.

„Agricola” to nie tylko pięknie dokumentowana historia SGGW. To przede wszystkim ludzie – znamienity Zespół Redakcyjny dbający o to, aby każdy numer pisma ukazał się na jak najwyższym poziomie merytorycznym, edytorskim i na czas dotarł do naszych czytelników – społeczności SGGW, sympatyków i przyjaciół Uczelni.

Wydanie setnego numeru „Agricoli” zbiega się z setną rocznicą odzyskania przez Polskę niepodległości – wyjątkową datą dla nas wszystkich. Na terenie całego kraju organizowane są uroczystości poświęcone tej szczególnej rocznicy. Nasza Uczelnia włączyła się w obchody 100-lecia odzyskania niepodległości przygotowując wiele wydarzeń o charakterze publicznym.

W marcu br. w Muzeum SGGW odbyło się sympozjum poświęcone wielkiemu Rektorowi naszej Uczelni Władysławowi Grabskiemu i jego roli w dążeniach niepodległościowych Polski. W ramach obchodów odbędzie się m.in. jubileuszowy koncert Ludowego Zespołu Artystycznego „Promni”, obrazujący jego wkład w rozwój kultury narodowej, a także sympozjum podsumowujące dzieje SGGW w stulecie niepodległości.

Gratulując pięknego jubileuszu, serdecznie dziękuję wszystkim, którzy przyczynili się do powstania „Agricoli” i tworzyli jej wydawniczą historię w latach 1988–2018. Obecnemu Zespołowi Redakcyjnemu z Panią profesor Teresą Zaniewską na czele życzę kolejnych sukcesów i kolejnych stu numerów.

Prof. dr hab. Wiesław Bielawski

Rektor SGGW

Współpraca SGGW z Tajwanem

W dniach 21–27 października 2017 roku rektor SGGW prof. dr hab. Wiesław Bielawski odwiedził Tajwan i pięć najlepszych tamtejszych uniwersytetów: National Taiwan University, Chinese Culture University, National Chung Hsing University, National Cheng Kung University, National Pingtung University of Science and Technology. Podróż została zorganizowana i sfinansowana przez Ministerstwo Edukacji Tajwanu oraz Biuro Gospodarcze i Kulturalne Tajpej w Warszawie.

Wizyta przedstawiciela i szefa Biura Gospodarczego i Kulturalnego Tajpej w SGGW pana Webera Shiha, przed wyjazdem rektora na Tajwan

Jednym z istotnych działań SGGW w ramach rozwoju współpracy międzynarodowej jest nawiązywanie współpracy z wiodącymi ośrodkami akademickimi na świecie. Aby podjąć rozmowy zmierzające do nawiązania współpracy z tajwańskimi uczelniami, rektor SGGW prof. dr hab. Wiesław Bielawski w dniach 21–27 października ubiegłego roku udał się z wizytą na Tajwan. Podczas wizyty JM Rektor odwiedził pięć kampusów i zapoznał się z warunkami nauczania oraz zapleczem technologicznym i naukowym. Na każdym z uniwersytetów została przedstawiona prezentacja o SGGW.

Fot. 1

Fot. 2

Fot. 3

Fot. 4

Rektor spotkał się z przedstawicielami następujących instytucji:

National Taiwan University (NTU), państwowa uczelnia wyższa zlokalizowana w Tajpej, założona w 1928 roku. Na 11 wydziałach studiuje tu ponad 31 tys. studentów. Pozycja w Rankingu Szanghajskim: 151–200 (fot. 1 i 2).

Chinese Culture University – prywatna uczelnia wyższa zlokalizowana w Tajpej. Rok założenia 1962. Ponad 30 tysięcy studentów, 12 wydziałów (fot. 3).

National Chung Hsing University (NCHU), państwowa uczelnia wyższa, zlokalizowana w Taichung. Rok założenia 1919, ponad 15 tysięcy studentów, którzy podejmują studia na 8 wydziałach. Współpraca SGGW z NCHU została nawiązana już w 2005 roku, od tego też roku z sukcesem realizujemy program wymiany akademickiej PAX, dodatkowo od 2015 roku NCHU jest partnerem SGGW w programie wymiany Erasmus+. Wizyta rektora SGGW rozpoczęła się od spotkania z rektorem NCHU, panem prof. Fuh-Sheng Shieu. Profesor Wiesław Bielawski wziął również udział w spotkaniu z przedstawicielami Biura Współpracy Międzynarodowej, gdzie omawiano dotychczasową współpracę w ramach programu PAX oraz Erasmus+ (fot. 4).

Fot. 5

National Cheng Kung University (NCKU), państwowa uczelnia wyższa zlokalizowana w Tainan. Rok założenia 1931. Ponad 22 tysiące studentów, 9 wydziałów. Pozycja w rankingu szanghajskim: 301–400. Podczas wizyty na tej uczelni podpisano umowę rozszerzającą Memorandum of Understanding, dzięki nawiązanej współpracy studenci i doktoranci SGGW od przyszłego roku akademickiego (2018/2019) będą mogli wyjeżdżać na wymianę do NCKU (fot. 5).

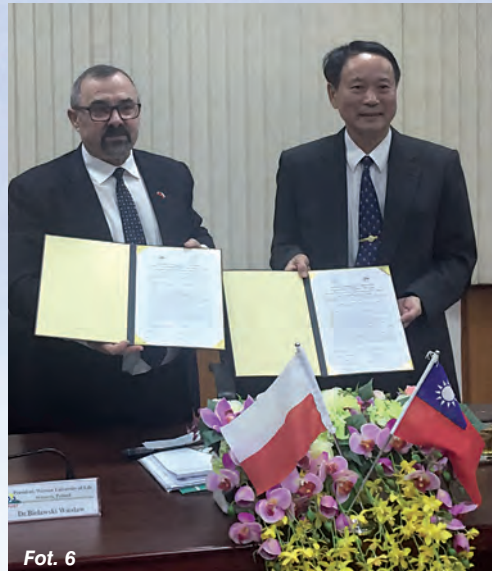
National Pingtung University of Science and Technology (NPUST), państwowa szkoła wyższa. Została założona w 1942 roku. Ponad 11 tysięcy studentów kształci się na 6 wydziałach. Współpraca z NPUST została zainicjowana w maju 2017 roku, w efekcie kontynuacji rozmów uzgodniono zasady wymiany akademickiej, a w trakcie spotkania rektora SGGW z przedstawicielami władz NPUST podpisano dokument określający zasady współpracy (fot. 6 i 7).

Prof. dr hab. Wiesław Bielawski odwiedził również **Taiwan Agricultural Research Institute, Council of Agriculture, Executive Yuan** oraz **Park Innowacji i Transferu Technologii Hsinchu Scientific Park**. Podczas spotkań rozmawiano o możliwościach ubiegania się o środki na wspólne projekty bilateralne finansowane przez Tajwańskie Ministerstwo Nauki i Technologii (fot. 8).

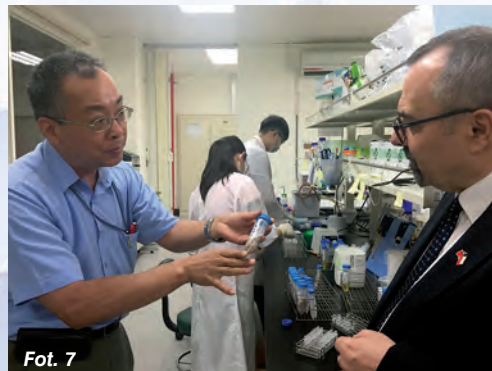
Ostatniego dnia rektor prof. dr hab. Wiesław Bielawski był gościem wiceministra ds. edukacji Andy'ego Cheu-An Bi. Podczas spotkania w Ministerstwie Edukacji delegacja SGGW przedstawiła rezultaty wizyt w uczelniach, rozmawiano również o nowych projektach dotyczących współpracy polsko-tajwańskiej (fot. 9).

Wizyta prof. dr hab. Wiesława Bielawskiego, rektora SGGW zaowocowała podpisaniem umów o współpracy międzynarodowej, wymianie studentów i doktorantów. W marcu 2018 roku zakończył się pierwszy nabór na studia wymienne w ramach współpracy z National Cheng Kung University oraz National Pingtung University of Science and Technology, kontynuowana jest również współpraca z National Chung Hsing University (program PAX i Erasmus+). Dzięki porozumieniom od przyszłego roku akademickiego (2018/2019) studenci SGGW oraz studenci z Tajwanu będą mogli realizować część programu studiów w uczelni partnerskiej.

Katarzyna Kowalska
Biuro Współpracy Międzynarodowej

Fot. 6

Fot. 7

Fot. 8

Fot. 9

Odznaczenia, habilitacje, doktoraty

16 marca 2018 roku w SGGW odbyła się uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych i resortowych zasłużonym pracownikom naszej Uczelni, wręczono też dyplomy nowym doktorom habilitowanym i promowano doktorów.

Przemówienie JM Rektora prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego

Szanowni Państwo!

Nauka jest potrzebna duchowi ludzkiemu, który poszukuje prawdy.

Te słowa wybitnej postaci przełomu wieków XIX i XX, premiera rządu Rzeczypospolitej Polskiej, rektora SGGW profesora Władysława Grabskiego, przypominają nam, pracownikom naukowym, najważniejsze wartości, którymi powinniśmy się w naszej pracy kierować. Wskazują, że wyznacznikiem każdej naukowej inicjatywy musi być poszukiwanie prawdy.

To motto niech będzie wskazówką także dla Was, Szanowni Doktorzy Habilitowani i Drodzy Doktorzy! Dziś w obecności zaproszonych gości, władz Uczelni, promotorów i swych najbliższych odbierzecie dyplomy doktora i doktora habilitowanego. Potwierdzenie Waszej ciężkiej, ale przynoszącej satysfakcję pracy, która zaowocowała uzyskaniem kolejnego stopnia w naukowej karierze.

To wyjątkowy dzień także dla tych wszystkich, którzy za swoje zaangażowanie i oddanie pracy na rzecz Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego zostaną dziś wyróżnieni odznaczeniami państwowymi i resortowymi. Cieszy fakt, że tak liczna jest grupa pracowników, dla których Uczelnia jest nie tylko miejscem pracy, ale przede wszystkim sposobem na życie. Wiążą z nią swoje losy, by wytrwale pracować na jej rozwój i sukcesy.

Wszystkim Państwu za to zaangażowanie i lata pracy na rzecz naszej *Alma Mater* serdecznie dziękuję i gratuluję zaszczytnych wyróżnień.

Szanowni Państwo!

Na początku tego roku zakończyły się szerokie konsultacje środowiskowe dotyczące nowego prawa o szkolnictwie wyższym. Swoje stanowisko miały możliwość zaprezentować: uczelnie, instytucje związane ze szkolnictwem wyższym, a także związki zawodowe. Część z propozycji środowiskowych została włączona do projektu ustawy, który jest obecnie analizowany przez gremia współpracujące z Radą Ministrów. Tym samym jesteśmy coraz bliżej chwili, kiedy projekt aktu zostanie publicznie przedstawiony w Sejmie.

Do Sejmu w styczniu tego roku trafił też projekt ustawy o utworzeniu Sieci Badawczej: Łukasiewicz, która będzie oparta na potencjale 38 instytutów badawczych. Sieć ta będzie samodzielnie realizować projekty badawcze o dużym znaczeniu dla polityki gospodarczej kraju oraz wspierać komercjalizację wyników prac badawczo-rozwojowych (B+R).

Drodzy Państwo!

Dzisiejszy dzień to święto nauki. Do grupy samodzielnych pracowników naukowych dołącza 22 doktorów habilitowanych. Wypromowanych zostanie 67 doktorów.

Stale powiększające się grono naukowców to dobra prognoza dla polskiej nauki. Istotne jest bowiem, by w obliczu zmian pokoleniowych wychowywać młodych naukowców, którzy poniosą w przyszłość innowacyjną myśl swoich mentorów i podejmą się nowatorskich badań, które będą dla ludzkości przełomowe.

Należy więc stworzyć im odpowiednie warunki do rozwoju i do pracy. Dobrze i nowoczesnie wyposażone laboratoria, pewne źródła finansowania badań, szybka ścieżka kariery naukowej i dydaktycznej to elementy, o które warto zadbać, by móc przyczynić się do postępów w nauce.

W Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego wiemy, jakie znaczenie dla przyszłości nauki ma dynamiczny rozwój kadry naukowej. Podjęliśmy liczne działania, zmierzające do poprawy wskaźników dostępności dydaktycznej oraz potencjału

naukowego. Zredukowaliśmy liczbę przyjmowanych studentów, zwłaszcza studiów niestacjonarnych, oraz zwiększamy zatrudnienie kadry akademickiej. Wdrożyliśmy wydziałowe i ogólnouczelniane systemy wylaniania i nagradzania najlepszych naukowców. W ubiegłym roku w skali Uczelni z dodatkowego wynagrodzenia motywacyjnego skorzystało 20 osób.

W tym roku liczba ta wzrosła do 32 osób. Dokładamy starań, by zapewniać naszym naukowcom warunki sprzyjające prowadzeniu prac badawczych na najwyższym światowym poziomie.

Miło mi poinformować Państwa, że w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego powstanie nowoczesne Centrum Badawczo-Rozwojowe Żywności i Żywnienia. W ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego 2014–2020 nasza Uczelnia otrzymała znaczące środki, które zostaną wykorzystane na zakup między innymi nowoczesnej aparatury badawczej, sprzętu laboratoryjnego i komputerowego.

Centrum Żywności i Żywnienia ma szansę stać się ważnym w Polsce i Unii Europejskiej tak kompleksowym ośrodkiem badań w tej dziedzinie. Mamy nadzieję, że wyniki prowadzonych tam badań wpłyną na poprawę jakości polskiej żywności, a tym samym na wzrost jej konkurencyjności na międzynarodowych rynkach.

Ten ważny cel, jakim jest poprawa jakości życia, przyświeca także naukowcom, którzy w kilku zespołach prowadzą w SGGW badania nad chorobami nowotworowymi. I w swojej pracy odnoszą sukcesy, za które doceniani są przez gremia międzynarodowych ekspertów. Tak jak interdyscyplinarny zespół profesora Michała Godlewskiego z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW i profesora Marka Godlewskiego z Instytutu Fizyki PAN, który podczas Międzynarodowych Targów Wynalazczości na Tajwanie otrzymał złoty medal Światowej Organizacji Własności Intelktualnej za innowacyjne rozwiązania z zakresu nanotechnologii dla medycyny. Jest to już 46. nagroda dla tego zespołu.

Wszystkie osiągnięcia pracowników SGGW bardzo nas cieszą. Budują solidną pozycję Uczelni i wpływają na jej postrzeganie jako właściwego miejsca do rozwoju kariery zawodowej.

Zachęcam więc do stałego podnoszenia kwalifikacji, do uzyskiwania krajowych i międzynarodowych patentów, prowadzenia ambitnych działań i badań, których wyniki znajdują zastosowanie w praktyce gospodarczej. I mam nadzieję, że wprowadzone w SGGW zmiany przyczynią się do dalszego efektywnego rozwoju kadry naukowej.

Szanowni Państwo!

Jednym ze strategicznych celów naszej Uczelni jest rozwijanie współpracy w zakresie międzynarodowych projektów badawczych. Cieszy nas fakt, że z roku na rok ich liczba wzrasta.

Aktualnie w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego realizowanych jest 75 projektów, w tym 10 w ramach programu Horyzont 2020, a pozostałe w ramach: 7. Programu Ramowego, ERA-NET, Interreg, BONUS, Europejskiej Agencji Kosmicznej oraz programu COST.

W 2017 roku rozpoczęły się między innymi koordynowany przez SGGW w ramach Interreg Central Europe projekt profesora Tomasza Okruszko z Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska oraz prestiżowy projekt przyznany przez Europejską Radę ds. Badań (European Research Council) realizowany przez profesor Magdalenę Król z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej. Warto podkreślić, że prowadzone przez Panią profesor badania skoncentrowane wokół diagnostyki i terapii nowotworów zostały docenione przez Europejską Radę ds. Badań i przedstawione jako jeden z najciekawszych projektów badawczych tego dziesięciolecia.

Szanowni Doktorzy Habilitowani, Drodzy Doktorzy!

Podnosząc swoje kwalifikacje realizujecie najważniejszą życiową inwestycję. Pamiętajcie, że samodoskonalenie to jedyna dopuszczalna forma egoizmu. Rozwijajcie się więc, poszerzajcie horyzonty, zgłębiajcie tajniki wiedzy. *W Was samych musi zaistnieć źródło tego niepokoju, który jest bodźcem i przyczyną sprawczą osiągnięć i odkryć w nauce* – jak powiedział były Rektor Politechniki Warszawskiej, profesor Władysław Findeisen.

Ale w swojej pracy nie traćcie nigdy z oczu najważniejszego – prawdy. Jako reprezentanci środowiska naukowego jesteście zobligowani do wyznaczania nowych trendów, wskazywania kierunków rozwoju, a nade wszystko do postępowania zgodnie z zasadami etyki zawodowej. Niech Wasza postawa, Wasz dorobek naukowy i dydaktyczny będą inspiracją i wzorem dla kolejnych pokoleń pracowników naukowych.

Nowo promowanym doktorom życzę, by praca była dla Państwa źródłem satysfakcji, każdy sukces – bodźcem do dalszych działań, a dzisiejsza uroczystość – początkiem udanej kariery zawodowej.

Doktorom habilitowanym życzę dalszego naukowego rozwoju oraz wielu sukcesów, które przyczynią się do uzyskania zaszczytnego tytułu profesora.

Wszystkim Promotorom wyrażam wdzięczność i uznanie za trud i poświęcenie. Mam nadzieję, że odczuwają dziś Państwo wielką radość i satysfakcję. Patrzcie życzliwie na dalszy rozwój swoich Uczniów i radujcie się ich nowymi osiągnięciami.

Słowa podziękowań kieruję do naszych gości – Państwa bliskich, którzy są tu, by cieszyć się Waszym sukcesem. Bez ich wsparcia i pomocy pewnie trudniej byłoby angażować się w działalność naukową. Dlatego w imieniu doktorów habilitowanych i doktorów rodzinom i bliskim za cierpliwość i troskę serdecznie dziękuję.

Szczególne podziękowania kieruję również do wszystkich, których za chwilę udekorujemy odznaczeniami państwowymi i resortowymi. Przyjmijcie Państwo te wyróżnienia jako wyraz wdzięczności za Wasze oddanie sprawom Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego oraz wzorową i sumienną pracę, dzięki której nasza Uczelnia cieszy się marką uznanego uniwersytetu przyrodniczego.

Gratulując dotychczasowych osiągnięć, wszystkim bohaterom dzisiejszej uroczystości życzę dalszych lat twórczej pracy na rzecz nauki, wielu sukcesów w życiu zawodowym i osobistym oraz pomyślnej realizacji wszelkich zamierzeń i planów.

Dziękuję za uwagę.

Odznaczenia państwowe i resortowe

Złoty Krzyż Zasługi

Joanna GROMADZKA-OSTROWSKA
Jerzy JEZNACH
Marek SZYNDEL

Srebrny Krzyż Zasługi

Mirosław WASILEWSKI

Medal Złoty za Długoletnią Służbę

Wojciech BURZA
Artur DOBRZYŃSKI
Małgorzata KIELKIEWICZ-SZANIAWSKA
Joanna KOPCIŃSKA
Beata KUKAWSKA
Anna LANDAU-CZAJKA
Maria MAKOWIECKA
Barbara PIETRUSZKA
Ewa SAWOSZ CHWALIBÓG
Jacek STERNA

Medal Srebrny za Długoletnią Służbę

Arkadiusz ARTYSZAK
Anna BERTHOLD-PLUTA
Aneta CEGIEŁKA
Beata DRUŻYŃSKA
Ewa FÜRSTENBERG
Ewa HALICKA
Urszula JANKIEWICZ
Jan KAMIŃSKI
Renata KAZIMIERCZAK
Sylwester KOZAK

Krzysztof KRÓLIKOWSKI
 Katarzyna KUCIŃSKA
 Monika KUŹMICKA
 Teresa MASTALERZ
 Agata PAWŁAT-ZAWRZYKRAJ
 Anna PIOTROWSKA
 Monika SOBCZYŃSKA
 Krzysztof SZWEJK
 Małgorzata TRZAK
 Grażyna WASIAK-ZYS
 Agata WAWRZYŃIAK
 Marzena WIŃSKA-KRYSIAK
 Elwira WOROBIJ

Medal Brązowy za Długoletnią Służbę

Rafał BOGUSZEWSKI
 Mariusz CHĄDRZYŃSKI
 Krzysztof GADOMSKI
 Michał GODLEWSKI
 Tomasz HERUDZIŃSKI
 Eliza KOSTYRA
 Aleksandra LEDWOŃ
 Katarzyna MARKOWSKA-LECH
 Aleksandra MATUSZEWSKA-JANICA
 Joanna MYSZKOWSKA-RYCIAK

Jowita OBSTAWSKA
 Andrzej PACHOLCZAK
 Julita RABIZA-ŚWIDER
 Ewa SIEDLECKA
 Piotr SIWICKI
 Marta STANKIEWICZ-KOSYL
 Magdalena SZYMAŃSKA
 Małgorzata WNUK-BAJDA
 Urszula ZAJĄCZKOWSKA

Medal Komisji Edukacji Narodowej

Witold BEKAS
 Anna CYWIŃSKA
 Piotr KRÓL
 Adam KUPCZYK
 Władysław MATUSIEWICZ

Bogumiła PAWLUŚKIEWICZ
 Sławomir PODLASKI
 Monika RAKOCZY-TROJANOWSKA
 Joanna SZWACKA-MOKRZYCKA
 Justyna WIĘCEK

Doktorzy habilitowani

WYDZIAŁ ROLNICTWA I BIOLOGII

Dariusz GOZDOWSKI
Jerzy Andrzej JONCZAK

WYDZIAŁ MEDYCyny WETERYNARYJNEJ

Magdalena Zofia RZEWUSKA
Marcin WIŚNIEWSKI

WYDZIAŁ LEŚNY

Jacek BRZÓZKO
Urszula Zofia ZAJĄCZKOWSKA

WYDZIAŁ OGRODNICTWA, BIOTECHNOLOGII I ARCHITEKTURY KRAJOBRAZU

Andrzej Hubert PACHOLCZAK

WYDZIAŁ TECHNOLOGII DREWNA

Marek KOCISZEWSKI
Andrzej Wiesław RADOMSKI

WYDZIAŁ NAUK O ZWIERZĘTACH

Anna ANTUSZEWICZ
Monika MICHALCZUK

WYDZIAŁ NAUK EKONOMICZNYCH

Agata BALIŃSKA
Andrzej Wiesław JĘDRUCHNIEWICZ
Halina POWĘSKA
Tomasz Andrzej WOJEWODZIC

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWNOSCI

Agnieszka CIURZYŃSKA
Anna KAMIŃSKA-DWÓRZNIKA
Krystian Marcin MARSZAŁEK
Agnieszka NOWAK
Dorota NOWAK
Katarzyna SAMBORSKA

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWIENIU CZŁOWIEKA I KONSUMPCJI

Joanna Paulina HARASYM
Renata Lucyna KAZIMIERCZAK
Joanna TRAFIAŁEK

Nowo promowani doktorzy

WYDZIAŁ ROLNICTWA I BIOLOGII

Chrystian Marek CHOMONTOWSKI
Katarzyna CIAĆKA
Justyna FIDLER
Marta Anna GIETLER
Marta Paulina KUPRYŚ-CARUK
Mateusz LABUDDA
Monika Katarzyna SKAWIŃSKA
Grzegorz Krzysztof SOBCZYŃSKI
Marlena Anna SZUMSKA

WYDZIAŁ MEDYCYNY WETERYNARYJNEJ

Małgorzata Maria BULKOWSKA
Weronika Anna DARDZIŃSKA
Dominika Anna DOMAŃSKA
Karolina Paulina GREGORCZYK
Katarzyna Anna JODKOWSKA
Rafał PRZEŹDZIECKI
Agata Marta RYBICKA
Katarzyna Antonina SZCZEŚNIAK
Agnieszka Jadwiga TURŁO
Agata WOJTKOWSKA
Zbigniew Jakub WYŻEWSKI
Katarzyna Natalia ZIELNIOK

WYDZIAŁ LEŚNY

Dominik BAŻANT
Justyna DŁUGOSIEWICZ
Mateusz Maciej JANUS
Karolina Danuta JASIŃSKA
Bartłomiej Jan WOŹNIAK

WYDZIAŁ OGRODNICTWA, BIOTECHNOLOGII I ARCHITEKTURY KRAJOBRAZU

Beata BAKERA
Beata DREKSLER
Tobiasz Zygmunt DRUCIAREK
Tomasz Leonard MRÓZ
Katarzyna Małgorzata RĘDZIŃSKA
Julia Paulina ROCHAŁA
Konrad Marcin ZIELIŃSKI
Marcin ZIELIŃSKI

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Vazgen BAGDASARYAN
Wojciech Jerzy CZACZKOWSKI
Sylvia STĘPIEŃ
Michał Piotr WRÓBEL
Dorota WYCHOWANIAK
Łukasz ZAWADZKI

WYDZIAŁ TECHNOLOGII DREWNA

Radosław Kazimierz AURIGA
Marta Anna KUCNER
Karolina Sylwia SZYMONA

WYDZIAŁ NAUK O ZWIERZĘTACH

Robert KASPRZAK
Bartłomiej Jan POPCZYK
Łucja Teresa SKONIECZNA
Barbara Agnieszka STROJNY

WYDZIAŁ NAUK EKONOMICZNYCH

Michał GOSTKOWSKI
Iga Sylwia LISICKA
Łukasz PIETRYCH
Tomasz PILAWKA
Elżbieta RADOCHOŃSKA-WASIEWICZ
Monika ROMAN
Adam WASZKOWSKI
Anna Maria WOŹNIAK-ANDRZEJUK

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWNOŚCI

Piotr KARPIŃSKI
Jakub Piotr KOBYLIŃSKI
Bartosz KRUSZEWSKI
Violetta Ewa SCHUBE
Katarzyna Anna SUJKA

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWIENIU CZŁOWIEKA I KONSUMPCJI

Anna Maria ANYŻEWSKA
Agnieszka BATÓG
Agata Paulina BIAŁECKA-DĘBEK
Sylvia BIEGAŃSKA-HENSOLDT
Maria Katarzyna BUŁA
Maria Teresa KOWALEWSKA
Łukasz Mariusz KOWALSKI

Joanna ŁOPACKA
Małgorzata Diana MOCZKOWSKA
Anna OLEWNIK-MIKOŁAJEWSKA
Mateusz Piotr ROGALSKI
Katarzyna Małgorzata ROLF
Anna RZEPKOWSKA
Anna SAKOWSKA
Dominika Julia SUCHECKA
Bożena Teresa WAJSZCZYK

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

Joanna ALEKSIEJUK

Wyróżnienia dla pracowników naukowych SGGW

Rektor SGGW prof. dr hab. Wiesław Bielawski, wręczając wyróżnienia, podkreślił, że ich laureaci to elitarna grupa, która w dużym stopniu przyczynia się do renomy SGGW: „Liczę na to, że będą Państwo tworzyć duże zespoły badawcze, zdobywać granty i publikować w renomowanych czasopismach. Mam nadzieję, że prestiż SGGW jako znaczącego ośrodka naukowo-badawczego będzie rósł z roku na rok zarówno w kraju, jak i za granicą”.

Prorektor ds. nauki, prof. dr hab. Marian Binek dodał, że przyznanie wyróżnień to ważny moment w historii SGGW: „Dzisiejsze wydarzenie wyznacza nowe spojrzenie zarówno na naukę, jak i na tych, którzy ją tworzą. Myślę, że stworzenie programu nagród dla wyróżniających się pracowników naukowych będzie działało budująco i konsolidująco na środowisko naukowe naszej Uczelni”.

Zwiększenie wynagrodzenia zasadniczego w 2018 roku za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymali:

Wydział Rolnictwa i Biologii

dr Ewa Muszyńska
dr Urszula Krasuska
prof. dr hab. Wiesław Szulc
dr hab. Krzysztof Pawłowski

Wydział Medycyny Weterynaryjnej

prof. dr hab. Tomasz Stadejek
dr hab. Jarosław Kaba
dr Katarzyna Zabielska-Koczywąs
dr hab. Magdalena Król

Wydział Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu

dr hab. Marcin Filipecki
dr hab. Piotr Latocha
dr hab. Grzegorz Bartoszewski
prof. dr hab. Monika Rakoczy-Trojanowska

Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

mgr inż. Paweł Marcinkowski
dr Mateusz Grygoruk
dr inż. Adam Krajewski
mgr inż. Anna Sieczka

Wydział Technologii Drewna

dr inż. Piotr Boruszewski
dr Magdalena Stobiecka
dr inż. Renata Toczyłowska-Mamińska

Wydział Nauk o Zwierzętach

dr Sławomir Jaworski
mgr Natalia Kurantowicz
dr Maciej Kamaszewski

Wydział Nauk Ekonomicznych

dr Mariusz Maciejczak

Wydział Nauk o Żywności

dr inż. Marek Kieliszek
dr inż. Małgorzata Nowacka
dr inż. Dorota Derewiaka
dr inż. Anna Kundys

Wydział Nauk o Żywieniu Człowieka i Konsumpcji

prof. dr hab. Joanna Gromadzka-Ostrowska
prof. dr hab. Marzena Jeżewska-Zychowicz
dr Sylwia Żakowska-Biemans
dr hab. Jadwiga Hamułka

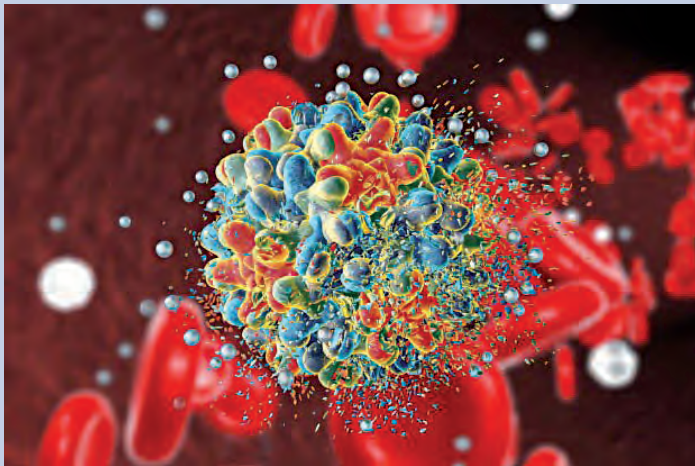
Wydział Zastosowań Informatyki i Matematyki

dr inż. Krzysztof Gajowniczek

Zarządzeniem nr 11 Rektora SGGW z dnia 1 lutego 2017 r. w sprawie okresowego zwiększenia wynagrodzenia pracownikom Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie zostały ustalone zasady motywacyjnego systemu wynagradzania pracowników. Określono w nich między innymi, że okresowym zwiększeniem wynagrodzenia mogą zostać objęci pracownicy SGGW, którzy w roku poprzedzającym spełniali następujące warunki:

- byli lub są kierownikami projektu/projektów badawczych prawidłowo realizowanych przez SGGW lub uzyskali środki na realizację przez SGGW (jako Lider projektu lub Partner w projekcie) projektu badawczego w drodze konkursów krajowych bądź międzynarodowych (warunek obligatoryjny, punkty mogą być przyznane jednokrotnie w okresie realizacji projektu);
- opublikowali jako: pierwszy autor, autor korespondencyjny lub ostatni autor będący kierownikiem projektu publikację naukową z afiliacją SGGW w czasopiśmie z bazy Journal Citation Reports z punktacją co najmniej 25 pkt (pracownicy Wydziału Nauk Społecznych i Wydziału Nauk Ekonomicznych co najmniej 15 pkt) za publikację lub monografię o zasięgu międzynarodowym (warunek obligatoryjny);
- uzyskali patent krajowy bądź międzynarodowy (warunek dodatkowy, nieobligatoryjny).

Biuro Prasowe

Nanocząstką w raka

Od lat 80. nanocząstki – czyli cząstki, których przynajmniej jeden wymiar wynosi około stu nanometrów – rewolucjonizują naukę i gospodarkę. Powstają albo z rozpadu cząstek większych, albo dzięki łączeniu relatywnie niewielkich ilości atomów w specjalnie stworzonych warunkach (chodzi przede wszystkim o temperaturę i ciśnienie). Nanocząstki zyskują oryginalną strukturę, a w konsekwencji szczególne właściwości, które pozwalają na nowe zastosowania.

Naukami, które z powodzeniem wykorzystują właściwości nanocząstek w kontakcie z organizmami żywymi w swoich badaniach, są medycyna i ściśle związana z nią medycyna weterynaryjna. Zespół dr. hab. Michała Godlewskiego z Katedry Nauk Fizjologicznych Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW we współpracy z Instytutem Fizyki PAN oraz Weterynaryjnym Centrum Badawczym i Centrum Badań Biomedycznych w Katedrze Chorób Dużych Zwierząt z Kliniką WMW prowadzi badania nad zastosowaniem nanocząstek w diagnostyce i leczeniu nowotworów. Ma na tym polu spore sukcesy: zdobył liczne medale na międzynarodowych targach wynalazków i innowacji, a jedna z członkiń – Paula Kielbik,

doktorantka WMW – została uhonorowana prestiżowym tytułem „Kobiety Wynalazcy” w XV edycji krajowego konkursu „Lider Innowacji”.

Nanocząstki jako kontrast

Medalami uhonorowano przede wszystkim prace nad **nanocząstkami jako markerami procesów nowotworowych**. Zespół dr. Godlewskiego pracuje nad stworzeniem takich multimodalnych nanocząstek, które będą zdolne do kontrastu w rezonansie magnetycznym (MRI) i fluorescencyjnym. Chodzi o to, by w diagnostyce MRI zastąpić stosowany obecnie gadolin. Nie pozostaje on bowiem obojętny dla organizmu: kumuluje się w tkankach (m.in. mózgowej), jest neuro- i nefrotoksyczny. Drugą zaletą badanych nanocząstek jest to, że domieszka o właściwościach magnetycznych ma zdolność do emisji fluorescencji, można ją więc wykorzystać do precyzyjnej lokalizacji zmian nowotworowych podczas biopsji czy zabiegu chirurgicznego.

Badane przez zespół nanocząstki z tlenków metali przejściowych domieszkowane jonami metali ziem rzadkich mają zdecydowaną przewagę nad podobnymi rozwiązaniami proponowanymi na świecie. Pierwszą i chyba najważniejszą

zależą jest brak toksyczności, potwierdzony nie tylko badaniami na liniach komórkowych, lecz także długoterminowymi obserwacjami prowadzonymi na zwierzętach laboratoryjnych. Przyjazna jest też metoda podawania: nanocząstki bardzo efektywnie wchłaniają się z przewodu pokarmowego, dlatego można podawać je doustnie, w formie kapsułek czy tabletek, co eliminuje problemy związane z przygotowaniem i stabilnością zawiesiny do podawania iniekcyjnego (zastrzyku).

Lokalizacja nanocząstek w ogniskach zmian nowotworowych jest procesem związanym ze specyfiką fizjologii raka: nanocząstka wnika w nowotwór drogą fizyczną, przez śródbłonek naczyńiowy. W guzie naczynia narastają na tyle szybko, że bariera krew-tkanka jest znacznie luźniejsza niż w przypadku zdrowego organizmu. W konsekwencji substancji jest dużo łatwiej się przedostać, dociera bezpośrednio i efektywnie do chorej tkanki. Co więcej, ponieważ tkanka rakowa ma znikomą ilość naczyń limfatycznych, nanocząstek nie można z niej szybko wyeliminować – kumulują się tam w znacznych ilościach i na czas dużo dłuższy niż w zdrowej tkance.

„Większość dotychczasowych prób wykorzystania nanocząstek w onkologii wiązała się z próbą opracowania tzw. terapii celowanej: doczepiano do cząstki marker, najczęściej immunologiczny, który następnie miał związać się z antygenem w nowotworze. Największym problemem tego podejścia była zbyt duża specyficzność proponowanych rozwiązań: nanocząstki były tworzone pod konkretny typ nowotworu, a nawet konkretny klon komórek, a nowotwory charakteryzują się pod tym względem niezwykłą plastycznością i zmiennością. W efekcie praktycznie niemożliwe stało się wyjście poza badania przeprowadzane na liniach

komórkowych. Dla odmiany »nasze nanocząstki« są w stanie wykryć każdy nowotwór, a w przypadku nowotworów płuc dają stuprocentową specyficzność – mówi dr Godlewski. – Przez nieuszkodzone naczynia w płucach nanocząstki po prostu nie przechodzą, więc jeśli na obrazie monitora pojawi się kontrastujące pole, to z pewnością świadczy o rozwoju nowotworu.”

Wielomodalność nanocząstek

„Podczas naszych badań okazało się, że przy zmianie stężenia domieszki jonów nanocząstki zachowują właściwości fluorescencyjne, do których dochodzi komponent magnetyczny: substancja w polu magnetycznym zmienia czas relaksacji jąder wodorowych, dzięki czemu podczas nieinwazyjnego zabiegu rezonansu magnetycznego możemy wykryć kumulację nanocząstek w organizmie. A ponieważ kumulują się one w zmianach nowotworowych na drodze fizycznej, więc nie ma dużej specyficzności zmiany – możemy wykrywać nowotwory praktycznie każdego rodzaju” – wyjaśnia dr Godlewski.

Nanocząstki, w przeciwieństwie do typowych markerów chemicznych, nie blakną, a kontrastując z autofluorescencją tkanki, dobrze i długo pokazują zmiany. Naukowcy chcą wykorzystać te właściwości do śródoperacyjnego obrazowania zasięgu zmian, aby ułatwić pobieranie biopsji do badań oraz do minimum ograniczyć konieczność usuwania zdrowej tkanki. Za opracowanie tych rozwiązań zespół otrzymał ostatnio złoty medal Światowej Organizacji Własności Intelektualnej na międzynarodowych targach innowacji w Kaoshiung na Tajwanie, złoty medal Narodowej Rady Naukowej Tajlandii i British Innovation Award na Targach Innowacji w Bangkoku.

Nanocząstki jako nośnik leków

Wspólne badania prowadzone przez Katedrę Nauk Fizjologicznych, Weterynaryjne Centrum Badawcze i Centrum Badań Biomedycznych Katedry Chorób Dużych Zwierząt WMW SGGW oraz Instytut Fizyki PAN potwierdziły także inne przewidywania naukowców – że **nanocząstki tlenkowe są zdolne do wiązania substancji bioaktywnych i ich transportowania przez bariery tkankowe występujące w organizmie. Oznacza to, że nadają się do stosowania jako nośniki leków.** Po podaniu doustnym są w stanie przetransportować przyłączoną

substancję nie tylko przez barierę jelitową, lecz także przez niezwykle trudną do pokonania barierę krew-mózg, oddzielającą naczynia krwionośne od tkanki nerwowej. „Obecnie, aby ją przełamać, trzeba podawać choremu bardzo dużą dawkę leku. Tymczasem nanocząstki z łatwością przenikają do mózgu i deponują w nim przenoszoną substancję. Dlatego lek można podawać w znacznie mniejszym stężeniu: do mózgu dotrze potrzebna dawka, a organizm w dużo mniejszym stopniu będzie narażony na skutki uboczne stosowanego medykamentu” – tłumaczy dr Godlewski. Te badania uhonorowano brązowym medalem Narodowej Rady Naukowej Tajlandii na Targach Innowacji w Bangkoku oraz złotym medalem z wyróżnieniem i specjalną nagrodą Targów INNOVA 2018 w Walencji.

Większość patentów wynikających z prowadzonych badań dotyczy procesu tworzenia nanocząstek – siłą rzeczy są to więc patenty Instytutu Fizyki PAN – ale zgłoszono też patenty związane z zastosowaniem: szczególnie w rezonansach magnetycznym i fluorescencyjnym. W ramach takiej współpracy złożony został niedawno patent na tworzenie i modyfikację domieszkowania nanomateriałów pod kątem zastosowań w rezonansie magnetycznym. Ponadto trzy patenty dotyczą nanowarstw – warstw tlenków metali przejściowych o grubości kilkudziesięciu nanometrów nanoszonych na trójwymiarową strukturę po to, by nadać właściwości antybakteryjne powierzchniom powszechnego użytku – ale to już zupełnie inna historia i inny kierunek badań.

Prace nad zastosowaniami nanocząstek, zarówno te o charakterze badań podstawowych, jak i przedwdrożeńowe oraz wdrożeniowe, nie ustają – być może już za kilka lat nanocząstki zrewolucjonizują diagnostykę i terapię chorób nowotworowych nie tylko u zwierząt, lecz także u ludzi.

Katarzyna Wolanin
Biuro Promocji

W dniu 5 października 2017 roku odbyło się uroczyste spotkanie z okazji zakończenia pracy zawodowej Pana Profesora Mirosława Kleczkowskiego, byłego kierownika Zakładu Weterynaryjnej Diagnostyki Laboratoryjnej i Klinicznej Katedry Patologii i Diagnostyki Weterynaryjnej (KPiDW) Wydziału Medycyny Weterynaryjnej (WMW) SGGW.

Profesor Mirosław Kleczkowski – 46 lat pomiędzy praktyką a nauką

Spotkanie rozpoczął prof. dr hab. Piotr Szeleszczuk, kierownik KPiDW. Profesor bardzo serdecznie powitał przybyłych gości, wśród których byli m.in. prorektor ds. nauki prof. dr hab. Marian Binek, byli rektorzy prof. dr hab. Włodzimierz Kluciński i prof. dr hab. Alojzy Szymański, były prorektor prof. dr hab. Jan Niemiec, kanclerz dr inż. Władysław W. Skarzyński, dziekan WMW prof. dr hab. Marcin Bańbura, prodziekani: dr hab. Jarosław Kaba, dr hab. Piotr Jurka i dr hab. Michał Godlewski, kierownicy katedr Wydziału Medycyny Weterynaryjnej oraz pracownicy Wydziału, doktoranci i studenci, a także pracownicy innych jednostek SGGW oraz liczni goście z Łomży.

Sylwetkę Profesora M. Kleczkowskiego i Jego życiorys zawodowy przedstawił prof. P. Szeleszczuk. Prelegent stwierdził, że w karierze zawodowej dostojnego Jubilata można wyróżnić dwa etapy: etap I to lata 1971–1994 – praca w praktyce klinicznej bydła i koni (lecznica zwierząt), w weterynaryjnej diagnostyce laboratoryjnej (kierownik ZHW w Łomży) oraz współpraca z Wydziałem

Medycyny Weterynaryjnej SGGW; etap II – lata 1994–2017 – praca na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW.

Mirosław Kleczkowski urodził się siedemdziesiąt lat temu na pięknej ziemi północno-wschodniego Mazowsza, na granicy obecnych województw podlaskiego i mazowieckiego. Po ukończeniu w 1960 roku szkoły podstawowej rozpoczął naukę w słynnym Technikum Weterynaryjnym w Łomży, a po jego ukończeniu od 1 października 1965 roku studiował na Wydziale Weterynaryjnym SGGW. Po ukończeniu studiów w 1971 roku rozpoczął pracę jako lekarz zajmujący się chorobami bydła i koni, a następnie weterynaryjną diagnostyką laboratoryjną. Jednocześnie współpracował z macierzystym Wydziałem oraz z Państwowym Instytutem Weterynaryjnym w Puławach, a także z innymi ważnymi ośrodkami naukowymi i zawodowymi w kraju i na świecie.

W 1981 roku za pracę pt. „Wpływ fenobarbitalu na przyjmowanie pokarmu i przemiany pośrednie u zwierząt domowych” otrzymał stopień doktora nauk weterynaryjnych (promotor prof. dr hab. Wiesław Barej). Następnie był zatrudniony na etacie naukowym w ZHW w Łomży jako adiunkt – kierownik zakładu. Za pracę doktorską otrzymał indywidualną Nagrodę Naukową od Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. W 1992 roku za pracę habilitacyjną pt. „Wpływ cynku, molibdenu i siarczanów na ich zawartość w tkankach, metabolizm

miedzi oraz przyrosty masy ciała buhajów” (recenzenci: prof. dr hab. A. Malinowska, prof. dr hab. S. Grys, prof. dr hab. S. Cąkała) otrzymał stopień naukowy doktora habilitowanego, po czym został mianowany na stanowisko docenta.

Z dniem 1 lutego 1994 roku rozpoczął oficjalnie pracę w SGGW jako profesor nadzwyczajny, a następnie po otrzymaniu tytułu profesora z rąk prezydenta RP w 2001 roku jako profesor zwyczajny.

Profesor M. Kleczkowski jest niekwestionowanym autorytetem w dziedzinie zawodowo-naukowej wchodzącej w zakres bujatriki oraz diagnostyki laboratoryjnej. Bardzo nowoczesny kierunek Jego prac stanowi ocena stanu prooksydacyjno-antyoksydacyjnego u bydła w odniesieniu do przemian w gospodarce mineralnej przy różnych stanach patologicznych. Ponadto godne podkreślenia są prace Pan Profesora nad tzw. różnicą kationowo-anionową, stanowiącą ważny element zapobiegania chorobom okresu okołoporodowego u krów o wysokiej wydajności mlecznej. Wynikiem Jego pracy naukowej jest kilkaset publikacji, które ukazały się zarówno w czasopiśmie krajowych, jak i zagranicznych.

Profesor M. Kleczkowski był współzałożycielem, członkiem zarządu oraz wiceprezesem Oddziału Łomżyńskiego Stowarzyszenia Wspólnota Polska. Przez wiele lat pełnił funkcję przewodniczącego Oddziału Łomżyńskiego, a potem Łomżyńsko-Ostrołęckiego Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych (PTNW).

Profesor poza ogromnym wkładem pracy związanej z nauką i praktyką weterynaryjną pełnił bądź nadal aktywnie pełni następujące funkcje: członek American Association of Bovine Practitioners, doradca Zespołu Głównego Lekarza Weterynarii do spraw Reformy Laboratoriów Weterynaryjnych w Polsce, członek Zarządu Głównego PTNW, przewodniczący Oddziału Łomżyńskiego i Łomżyńsko-Ostrołęckiego PTNW, członek Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Dietetyków Weterynaryjnych, wiceprezes Łomżyńskiego Towarzystwa Naukowego im. Wagów w Łomży, wiceprezes i prezes Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Bujatrycznego, wiceprezes Stowarzyszenia Wspólnota Polska Oddział w Łomży, członek Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej i przewodniczący Komisji Weterynaryjnej Diagnostyki Laboratoryjnej, zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej, członek Okręgowej Północno-Wschodniej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, zastępca przewodniczącego Sekcji Historycznej Zarządu Głównego PTNW.

Pracując w Katedrze Nauk Klinicznych, a następnie w Katedrze Patologii i Diagnostyki Weterynaryjnej od początku prowadził wykłady i ćwiczenia ze

studentami IV i V roku. Kierował także przez wiele lat studiami doktoranckimi z zakresu nauk klinicznych na macierzystym Wydziale. Wygłaszał wykłady na ogólnokrajowych konferencjach z udziałem gości zagranicznych organizowanych w Państwowym Instytucie Weterynarii w Puławach, jak również na konferencjach w wielu innych ośrodkach krajowych i zagranicznych.

Życzenia znakomitemu Jubilatowi składali między innymi: prorektor ds. nauki prof. dr hab. Marian Biniek, były rektor i kolega ze studiów prof. dr hab. Włodzimierz Kluciński oraz dziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej prof. dr hab. Marcin Bańbura.

Następnie prof. dr hab. M. Kleczkowski przyjmował indywidualne życzenia od uczestników uroczystości. Życzono Jubilatowi wielu długich lat w dobrym zdrowiu. Wzruszony Profesor po odebraniu życzeń bardzo serdecznie podziękował wszystkim obecnym za wieloletnią współpracę i wzorową atmosferę do pracy twórczej, dydaktycznej oraz działalności organizacyjnej i społecznej.

prof. dr hab. **Piotr Szeleszczuk**
Wydział Medycyny Weterynaryjnej

Spotkanie Towarzystwa Polsko-Szwajcarskiego

istnieje od 1923 r.

Société Pologne-Suisse
Polen-Schweiz Gesellschaft

Członkowie i sympatycy Towarzystwa Polsko-Szwajcarskiego, korzystając z gościnności władz Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, spotkali się 31 stycznia br. w murach Uczelni, aby omówić aktualne sprawy organizacyjne. Uroczysty wieczór, przy świecach i barwnych okolicznościowych

Od lewej: W. Cieszkowski, M.S. Szyndel, K. Banasik, M. Kosacka, Z. Prugar-Ketling

dekoracjach z emblematami Polski i Szwajcarii, zaszczytli swą obecnością prof. dr hab. Kazimierz Banasik, prorektor ds. rozwoju oraz prof. dr hab. Marek S. Szyndel, b. prorektor ds. współpracy międzynarodowej. Obecni byli także: Włodzimierz Cieszkowski, prezes Krajowego Związku b. Żołnierzy Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, Agnieszka Fluder, przedstawicielka firmy „Nestle” oraz prof. dr hab. Małgorzata Kosacka z Instytutu Germanistyki Uniwersytetu Warszawskiego.

Od lewej: T. Kobryner, T. Zaniewska, W. Gieszkowski, Z. Prugar-Ketling

Towarzystwo Polsko-Szwajcarskie powstało w 1923 roku z inicjatywy Gabriela Narutowicza, pierwszego prezydenta Rzeczypospolitej. Istnieje od prawie stu lat, jego działalność przerwał wybuch II wojny światowej. W 1948 roku zostało reaktywowane dzięki staraniom prof. Witolda Stefańskiego, który do 1962 roku pełnił funkcję jego prezesa. Kilku kolejnych prezesów Towarzystwa oraz jego członków wywodziło się z SGGW. Byli to znakomici naukowcy (m.in. prof. dr hab. Mieczysław Nowak i prof. dr hab. Stanisław Berger). Obecnie także wielu członków Towarzystwa jest związanych z SGGW. Są to czynni w zawodzie profesorowie oraz seniorzy-emeryci, którzy swój czas poświęcają aktywności społecznej. Zarząd Towarzystwa pragnie tę współpracę kontynuować, a być może poszerzyć, zapraszając do współpracy studentów. Warto zachęcić słuchaczy poszczególnych kierunków do wzajemnego poznania i nawiązania kontaktów między młodymi pokoleniami obydwu krajów, tym bardziej że prowadzi się wymianę w ramach praktyk kierunkowych i staży zawodowych. Istnieje także współpraca „miast bliźniaczych”, np. podlaskiego, uroczego Supraśla z nie mniej malowniczym Balsthal w Szwajcarii. Co roku organizowane są tam wizyty grup muzycznych, artystycznych i turystycznych. Nawiązywane są kontakty towarzyskie, zawierane małżeństwa mieszane.

Obecnie prezesem Zarządu Towarzystwa Polsko-Szwajcarskiego jest profesor Teresa Zaniewska z Katedry Edukacji i Kultury (Wydział Nauk Społecznych SGGW). W zarządzie, jako jej zastępcy, pracują społecznie Paweł Sysa, emerytowany profesor Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW oraz niżej podpisana.

Podczas tego spotkania Zygmunt Prugar-Ketling, ustępujący prezes Towarzystwa, otrzymał pamiątkową plaketkę oraz Dyplom Prezesa Honorowego jako dowód uznania za 22 lata kierowania pracami Zarządu.

Zaproszeni goście oraz członkowie Towarzystwa wysłuchali refleksyjnych utworów wokalnie-instrumentalnych w wykonaniu artystów: Andrzeja Brzeskiego (kompozytor, piosenkarz i aktor, długoletni współpracownik radiowej „Trójki”) oraz Floriana Ciborowskiego (multinstrumentalista – skrzypce, gitara, gitara dobro, harmonijka ustna, mandolina).

F. Ciborowski

A. Brzeski

Przypomniano także zebranych o ciekawej i wartościowej ekspozycji, poświęconej Ignacemu Paderewskiemu, otwartej niedawno w Muzeum Narodowym w Warszawie, czynnej do 20 maja br. Stanowi ona ważny akcent obchodzonego w roku bieżącym stulecia niepodległości Rzeczypospolitej.

Na zakończenie spotkania wzniesiono toast za pomyślność, a jego uczestników zaproszono do stołu biesiadnego, na którym wyróżniał się wspaniałym sękaczem, podarunek od członków naszego Towarzystwa, Heleny i Tomasza Oldytowskich z Supraśla, którzy zaprosili Zarząd Towarzystwa Polsko-Szwajcarskiego na uroczystości rocznicowe Towarzystwa Przyjaciół Supraśla oraz dwudziestolecia zawarcia „bliźniaczej” umowy z Balsthal w Szwajcarii.

Teresa Kobryner
wiceprezes Towarzystwa
Polsko-Szwajcarskiego

W służbie Niepodległej

W piątek 23 marca br. w Muzeum SGGW odbyło się sympozjum zorganizowane w stulecie odzyskania przez Polskę niepodległości i 80. rocznicę śmierci Władysława Grabskiego, wybitnego polityka, męża stanu, uczonego, ekonomisty i rektora SGGW w latach 1926–1928.

Wydarzenie zainaugurowało uczelniane obchody stulecia odzyskania niepodległości. Uroczystego otwarcia sympozjum dokonał rektor SGGW prof. dr hab. Wiesław Bielawski w obecności prorektorów prof. Mariana Binka i prof. Kazimierza Banasika oraz kanclerza Uczelni dr. Władysława W. Skarżyńskiego. Wśród gości obecny był Pan Grzegorz Grabski, prawnuk Władysława Grabskiego. Na sympozjum przybyli rektorzy poprzednich kadencji: prof. Jan Górecki, prof. Włodzimierz Kluciński, prof. Alojzy Szymański oraz prof. Tomasz Borecki, który był również jednym z prelegentów. Autorem pierwszego wystąpienia był prof. Marian M. Drozdowski, profesor Instytutu Historii PAN

i biograf Władysława Grabskiego. W spotkaniu wzięli udział prof. Leszek Żukowski, emerytowany profesor Wydziału Technologii Drewna SGGW, uczestnik Powstania Warszawskiego, więzień hitlerowskiego obozu, prezes Światowego Związku Żołnierzy AK oraz członek Komitetu Narodowego Obchodów Setnej Rocznicy Odzyskania Niepodległości przy Prezydencie RP.

W wystąpieniu inauguracyjnym sympozjum JM Rektor podkreślił znaczenie obchodów setnej rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości i przypomniał, że rocznica ta zbiega się ze stuleciem nadania nazwy Uczelni. Następnie Pan Rektor przedstawił zasługi Władysława Grabskiego,

siedzenie gabinetu Leopolda Skulskiego. Pośród członków widoczny m.in. minister skarbu Władysław Grabski (drugi z lewej), 1919 r.

Fot. ze zbiorów NAC

zwracając uwagę, że był on także twórcą akademickiego ośrodka socjologii wsi. W swym wystąpieniu przypomniał również, że na wniosek Senatu Uczelni Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustanowił rok 2004 Rokiem Władysława Grabskiego, a Biblioteka Główna SGGW nosi jego imię.

Podczas spotkania wygłoszono referaty, które skoncentrowane były na przedstawieniu roli, jaką Grabski odegrał w rozwoju niepodległego państwa polskiego. Referat prof. Tomasza Boreckiego „Władysław Grabski jako orędownik przemian polskiej wsi” ukazał wizjonerską działalność i znaczenie tego polityka dla rozwoju obszarów wiejskich. Wystąpienie prof. Mariana M. Drozdowskiego, zatytułowane „Wkład Władysława Grabskiego do polskiej kultury gospodarczej i politycznej”, ukazało dokonania Grabskiego z perspektywy historyka dwudziestolecia międzywojennego i autora jego biografii.

W trakcie sympozjum odbył się także pokaz filmu dokumentalnego z 1923 roku „Prezydent Wojciechowski w Gdyni”, który przyjęty został przez obecnych z dużym zainteresowaniem, z uwagi na jedyne zachowane ujęcia z udziałem Władysława Grabskiego. Obejrzenie kilkuminutowego nagrania możliwe było dzięki uprzejmości Filmoteki Narodowej

– Instytutu Audiowizualnego. Goście docenili również muzykę towarzyszącą filmowi, którą specjalnie na potrzeby tego pokazu skomponował Konrad Sławiński, student V roku budownictwa na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska SGGW.

Dużym zainteresowaniem cieszyły się materiały pochodzące z Archiwum Grabskiego, przechowywanego w zasobach Archiwum Akt Nowych, wśród których wymienić należy korespondencję Władysława Grabskiego z rodzeństwem oraz dokumenty z konferencji pokojowej w Paryżu. Wśród materiałów udostępnionych przez AAN wymienić należy niezwykle list poetki Kazimierzy Iłłakowiczówny, opisujący okoliczności zamachu na życie prezydenta Gabriela Narutowicza. Uwagę gości zwróciły także wzory polskich banknotów, wyemitowanych w 1924 roku w związku z reformą walutową Władysława Grabskiego, reprodukowane dzięki uprzejmości Narodowego Banku Polskiego.

Sympozjum zakończyła ceremonia złożenia kwiatów pod obeliskiem Władysława Grabskiego przed budynkiem Biblioteki Głównej jego imienia, w której wzięli udział JM Rektor, zaproszeni goście oraz społeczność akademicka SGGW.

Opracowanie: **Muzeum SGGW**

Dariusz Jaworek

Tomasz Motyl

Artyści spod znaku Chirona

Bliski sercu lekarzy weterynarii Chiron, najmądrzejszy z centaurów, syn boga Kronosa i Filyry, wielki przyjaciel ludzi, sławny lekarz i nauczyciel m.in. Achillesa, Jazona, Asklepiosa i samego Apolla, patronował dwóm spotkaniom z cyklu „Bliscy, znani i... nieznani”, których bohaterami byli dr nauk weterynaryjnych Dariusz Jaworek (24 października 2017) oraz prof. zw. dr hab. Tomasz Motyl (12 grudnia 2017). Odbyły się one w gościnnych murach naszej Uczelni, a ich organizatorami byli Pełnomocnik Rektora ds. Kultury Regionów Wiejskich oraz Warszawska Izba Lekarsko-Weterynaryjna. Osiągnięcia artystyczne dr. Dariusza Jaworka i prof. Tomasza Motyla były przedmiotem rozważań wielu referentów, uczestniczących w konferencjach poświęconych pozazawodowym zainteresowaniom lekarzy zwierząt. Twórczość obydwu artystów od lat spotyka się z pozytywną opinią fachowej krytyki oraz z uznaniem w oczach odbiorców.

Spotkanie, którego gościem był dr Dariusz Jaworek, odbywało się pod hasłem „Wszystkie barwy życia”. Lekarz-artysta, ze swadą i piękną polszczyzną, przekonywał licznie zebraną publiczność, iż hobby wzbogaca życie. Mówił o sobie samym, o swoich pasjach i zainteresowaniach (malarstwo, poezja, proza), które odsłaniają lepsze strony ludzkiej natury, uwrzażliwiają na piękno, czyniąc nasze życie ciekawym i wartościowym. W postaci slajdów prezentował swoje obrazy i akwarele o różnicowanej tematyce (m.in. misternie odtworzone wnętrza świątyń, postacie *innych* – np. olejny obraz *Cyganki*), interesująco opowiadał o okolicznościach, w jakich powstały i o przesłaniu, które niosą. Prezentował także swoje wiersze, w których zwykłą codzienność przemienia w traktat

o wieczności. Jego wyobrażenia jawi się czytelnikowi jako niezwykle bogata w sferze inspiracji twórczych. Poeta odwołuje się do zwyczajnej codzienności, do niezwyklej zwykłości, do najróżniejszych sytuacji lirycznych, archetypów i znaków kulturowych, do dramatycznej historii Polski, która wtargnęła także w biografie członków jego rodziny, do narodowych symboli. Poeta doskonale panuje nad słowem, które jest mu posłuszne, niezależnie od poetyckiego stylu czy literackiej konwencji. Jest mistrzem budowania nastroju, lirykiem, szukającym inspiracji w ulotnych zjawiskach natury, z których misternie tka poetycki gobelin. Wiele wierszy zabarwia nuta humoru i satyry, gdyż i w tej stylistyce poeta czuje się dobrze.

Podczas spotkania dr Dariusz Jaworek promował swoją najnowszą książkę *Dokąd tory poniosą*, liczący ponad pięćset stron tom prozy, która wymaga dojrzałości, odwagi oraz daru narracji, umiejętności opowiadania. Z tej próby autor wyszedł zwycięsko. Powstało

dzieło o mało znanych odcinkach pracy lekarzy weterynarii, które czyta się z niesłabnącym zainteresowaniem do końca, co podkreślił prezentujący książkę (w sposób fachowy i inteligentny, a przy tym dowcipny) niezawodny prof. dr hab. Krzysztof Anusz, także lekarz weterynarii, który rozumie poetów. Jest ona literackim świadectwem epoki, świetnie napisanym. Można z niej dowiedzieć się o życiu w głębokim PRL-u więcej niż z niejednego podręcznika historii najnowszej. Zachwyca precyzją opisu realiów epoki, poczynając od drobiazgów codzienności, na niedomogach całego systemu skończywszy. Nic zatem dziwnego, że książka wywołała ożywioną dyskusję, a jej autor cierpliwie odpowiadał na liczne pytania, a później składał autografy.

Oprawę muzyczną spotkaniu zapewнили Jan Czyżewicz (muzyk, instrumentalista, kompozytor i improwizator, koncertujący m.in. we Francji, w Hiszpanii i w Niemczech) oraz Marcin Prokopiak (muzyk, organista, aranżer i pedagog, występujący m.in. we Włoszech, w Niemczech i w Rosji).

Profesor Tomasz Motyl, kierownik Katedry Nauk Fizjologicznych Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW, był gościem spotkania z cyklu „Bliscy, znani i... nieznani” już po raz trzeci. Salę wypełniła po brzegi licznie zgromadzona publiczność, m.in. prof. dr hab. Marian Binek, prorektor ds. nauki, prof. dr hab. Marcin Bańbura, dziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej, mgr Wiktoria Braun, kwesor SGGW, dr Anita Szczykutowicz, kierownik Biura Nauki i Projektów, mgr Jan Kiryjow, dyrektor Wydawnictwa SGGW, Joanna Sękwicz, przedstawicielka Stowarzyszenia SOS Wioski Dziecięce, pracownicy Wydziału Medycyny Weterynaryjnej,

szuk. Przepiękne pastele tego nadzwyczaj utalentowanego artysty (wiele Jego prac mogliśmy podziwiać na licznych wystawach w wielu miastach Polski) opowiadają o miłości do życia we wszelkich jego przejawach, o zadziwieniu i zachwycie nad światem, o radości życia i wielu jego barwach. Uwiecznił w nich artysta piękno polskiej przyrody – pejzaże oraz portrety roślin i zwierząt. Opowiadał o swoich dziełach publiczności językiem subtelnej poezji, po mistrzowsku budując nastrój chwili: *Uwiecznione*

w pastelowych szkicach wrażenia są próbą powstrzymania choć na chwilę nieubłagania przemijającego czasu i odzwierciedleniem jedności człowieka z przyrodą. Podziwiam urok rodzinnego Mazowsza – mówił – drogi wysadzone wierzbami i nadwiślańskie łąki przystrojone złocistymi kępami kaczeńców, wczesnojesienny las z odgłosami rykowiska. Urzeka mnie cisza otulonego śniegiem lasu. Dzięki wrażeniom płynącym ze świata przyrody wzbogacam się duchowo i czuję się szczęśliwszy.

Jednym z punktów programu tego spotkania była promocja książki Tomasza K. Motyla *Wspomnienia myśliwskie*, wydanej przez Wydawnictwo SGGW, zapisanych, a właściwie „słowem malowanych” opowieści o przygodach myśliwskich. Nie zabrakło też muzycznych motywów łowieckich, które znalazły się w repertuarze wieczoru muzycznego, w wykonaniu Justyny Sychory (skrzypce).

Odbyła się także aukcja obrazu Tomasza Motyla pod symbolicznym tytułem *Świetlisty las*, z której dochód przeznaczony został na Stowarzyszenie SOS Wioski Dziecięce.

Dzięki talentom Profesora Tomasza Motyla tej „świetlistości” jest w naszym życiu (i domach!) znacznie więcej.

Motyl i orzeł

Szanowny panie profesorze!
inaczej ku górze wznosi się orzeł
zgoła inaczej motyl się wznosi
bo on nie sam
wiatr, „tchnienie”, duch go unosi
wolę motyla
bo on nie liczy tylko na siebie
on jest niesiony
sam nie wie dokąd w przedziwne strony
miota nim podmuch w górę, w dół, w boki
i tak poznaje
jak świat wysoki, szeroki jest i głęboki
tak więc drogi profesorze
choć nieżył z ciebie orzeł,
ja się motylowi kłaniam
on mi piękniej świat odstania.

ksiądz Adam Zelga

Teresa Zaniewska

doktoranci oraz studenci. Obecni byli także rodzina Profesora, przyjaciele i znajomi. W spotkaniu wzięli udział również słuchacze Uniwersytetu Trzeciego Wieku z Łowicza. Gościem specjalnym był ksiądz Adam Zelga, który Tomasza Motyla artystę uwiecznił w wierszu, zaprezentowanym osobiście zebranym.

Wieczór należał do udanych, gdyż Tomasz Motyl zadbał o to, by była to prawdziwa uczta intelektualna (choć była i ta dla ciała, z wykwintną dzicyzną, zdobyczą bohatera spotkania, wytrawnego myśliwego z najwyższymi odznaczeniami łowieckimi: Złotem i Medalem Świętego Huberta).

Profesor Tomasz Motyl niezwykle barwnie opowiadał o swoich trzech pasjach: nauce, pastelach i łowiectwie, odwołując się do ciekawie przygotowanej prezentacji własnych pastelów. Uczestnicy spotkania doświadczyli swoistej syntezy

W cyklu spotkań „Bliscy, znani i... nieznani” odbywających się od jedenastu lat w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie prezentowali swoje dokonania kolejni zaproszeni twórcy kultury: Leonarda Szubzda, poetka i plastyczka (14 listopada 2017), ksiądz Jerzy Szurbak, muzyk i dyrygent (20 listopada 2017) oraz Waldemar Smaszcz, historyk literatury, krytyk literacki, eseista i tłumacz (27 lutego 2018).

Leonarda Szubzda

Bliscy, znani i... nieznani

Wśród licznych gości, którzy czasem przybywali z odległych zakątków Polski (m.in. Janusz Kwiatek, dyrektor biblioteki w Nidzicy), i stałych bywalców obecni byli prof. dr hab. Kazimierz Tomala, prorektor ds. dydaktyki, prof. dr hab. Marek S. Szyndel oraz Anna Formanowicz z Fundacji AMF „Nasza droga”, wspierającej dzieci zdolne i niepełnosprawne.

Leonarda Szubzda z Sokółki prezentowała *Dom, który ma duszę*, budynek mieszkalny w miejscowości Rozedranka Stara, położonej na terenie gminy Sokółka, będący własnością poetki i jej męża, Zygmunta, nagrodzony w Konkursie na Najlepiej Zachowany Zabytek Budownictwa Drewnianego w Województwie Podlaskim (2015). Promowała także swoją najnowszą książkę *Dziewczyny*, będącą czymś znacznie więcej niż poetycką opowieścią o kobiecie, jej losie i roli społecznej. U podstaw życia spotykają się tu dwa wielkie archetypy – matki i domu, miejsca narodzin oraz życiowych funkcji, międzypokoleniowego przekazu wartości oraz wzorów, odniesienia i miary fundamentalnych dla człowieka pojęć – stałości i zmienności, ładu i chaosu. *Dziewczyny* to traktat o nieuchronności przemijania, o traceniu rzeczy dla człowieka najważniejszych – bliskich sercu ludzi, przestrzeni serdecznie znajomej, własnego miejsca na ziemi. Ale zawiera też głęboką prawdę o odradzaniu się życia, solidarności

Leonarda Szubzda

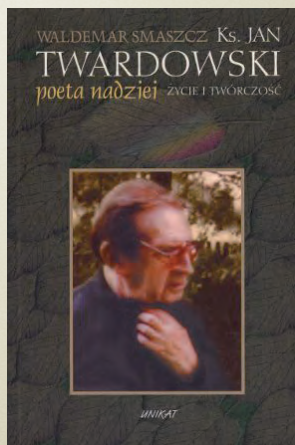
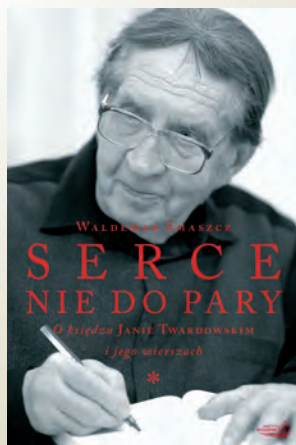
DZIEWCZYNY

pokoleń i transmisji wartości. O czasie, który przemija, lecz pozostawia dla potomnych ślady twórczej pracy człowieka.

Spotkanie zakończył recital Justyny Baczyńskiej, piosenkarki, lingwistki i autorki polskich oraz francuskich tekstów piosenek, która ma w swoim repertuarze klasykę piosenki francuskiej, laureatki licznych festiwali w kraju i za granicą (m.in. Festiwalu Georges Brassens). Piosenkarce akompaniował Piotr Sawicki.

W roli prowadzącego dyskusję wystąpił Waldemar Smaszcz, autor posłowania do książki Leonardy Szubzdy pt. *Dziewczyny*, który był gościem kolejnego spotkania.

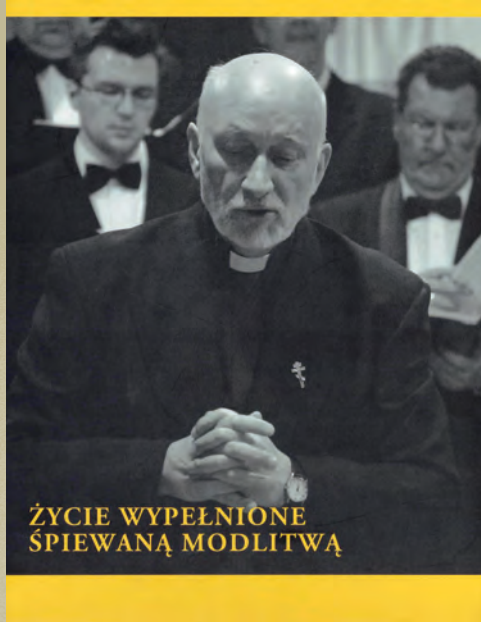

Waldemar Smaszcz to najwybitniejszy współczesny krytyk literacki i eseista, który goszcząc w naszej Uczelni, jak zawsze interesująco i najprzedniejszą polszczyzną mówił (unikając stereotypów i banałów!) o poezji księdza Jana Twardowskiego, z którym przyjaźnił się dwadzieścia lat. Wśród wielu opracowań krytycznych autorstwa Waldemara Smaszcza znalazły się dwie obszernie książki poświęcone temu twórcy: *Ks. Jan Twardowski – poeta nadziei* oraz *Serce nie do pary. O księdzu Janie Twardowskim i jego wierszach*. Spotkaniu towarzyszył recital Leszka Długosza, związanego z krakowskim kabaretem „Piwnica pod Baranami”, zatytułowany „Spieszmy się kochać ludzi”.

Dużym wydarzeniem artystycznym było spotkanie pt. „Życie wypełnione śpiewaną modlitwą”, którego gościem był ksiądz Jerzy Szurbak, znany na świecie muzyk i dyrygent, twórca Zespołu Muzyki Cerkiewnej, którego chórzystą przez kilka lat był dr Yuriy Plyska z Katedry Edukacji i Kultury (Wydział Nauk Społecznych SGGW). Zespół powstał w 1971 roku przy Warszawskiej Operze Kameralnej. Koncertował w Polsce i za granicą (Austria, Belgia, Brazylia – gdzie ks. Jerzy Szurbak po serii koncertów w 1986 roku otrzymał honorowe obywatelstwo miasta Ribeiro Preto – Finlandia, Francja, Holandia, Japonia, Korea

Fot. Jan Smyk

dr Jan Krupa – relacja, jak powstawał album

Michał Łaszewicz – wywiad z ks. Jerzym Szurbakiem

Michał Łaszewicz, dr Jan Krupa, ks. Jerzy Szurbak, prof. Adam Dobroński

Miła Krupa – inicjator-ka wydania albumu

Męski Kameralny Zespół Śpiewu Cerkiewnego „Partes”

Występ dwóch chórów – dyryguje ks. Jerzy

Południowa, Niemcy, Senegal, Szwajcaria, Szwecja, Ukraina). Artysta ten opracował muzycznie filmy Andrzeja Wajdy, Janusza Majewskiego, Agnieszki Holland i Tadeusza Konwickiego. Bardzo pięknie i wzruszająco opowiadał o swoim życiu, pasjach i twórczości. Nie raz w Jego oku błysnęła łza, gdy wzrok padał na twarze kilku byłych chórzystów i przyjaciół, którzy zasiedli wśród publiczności.

Podczas spotkania promowany był album poświęcony twórczości artystycznej księdza Jerzego Szurbaka pt. *Życie wypełnione śpiewaną modlitwą*, opracowany przez Jana Krupę i Adama Czesława Dobrońskiego. Inicjatorką wydania tej książki była Ludmiła Krupa, której ojciec Tadeusz Samojlik był pierwszym nauczycielem śpiewu Jerzego Szurbaka. Ze wzruszeniem wspominał tamte lata, witając panią Ludmiłę na spotkaniu, które mistrzowsko poprowadził Michał Łaszewicz – chórmistrz, kompozytor, kierownik artystyczny Męskiego Kameralnego Zespołu Śpiewu Cerkiewnego „Partes”, kierownik chóru Teatru Muzycznego w Poznaniu. Koncert Zespołu „Partes” stanowił wspaniałe dopełnienie spotkania z Mistrzem Życia – ks. Jerzym Szurbakiem; chór bisował kilkakrotnie.

Finał występu chórów

Konsul W. Godun składa gratulacje

Maestro ks. Jerzy przyjmuje dalsze gratulacje

Na zakończenie do Zespołu Michała Łaszewicza dołączyli obecni na sali chórzycy księdza Jerzego Szurbaka i wszyscy pod Jego batutą odśpiewali „Barkę”, ulubioną pieśń papieża Jana Pawła II, co wywarło ogromne wrażenie na słuchaczach. Wielu z nich miało w oczach łzy...

Ksiądz Jerzy Szurbak długo jeszcze podpisywał swoje albumy i gawędził z przyjaciółmi. Z kilkoma z nich spotkał się po latach. Dla naszego Gościa i publiczności był to niezapomniany wieczór.

Teresa Zaniewska

VI Międzynarodowy Konkurs Plastyczny „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszliście...”

VI Międzynarodowy Konkurs Plastyczny „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszliście...” zgromadził dzieła młodych twórców z dwudziestu dziewięciu szkół plastycznych Europy Środkowo-Wschodniej. Prace oceniali uczeni i artyści ze Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie i Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuki, członkowie jury powołanego przez dyrektora Departamentu Szkolnictwa Artystycznego i Edukacji Kulturalnej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

W tegorocznej edycji międzynarodowej (dziesiątej o zasięgu ogólnopolskim) I Prywatne Liceum Plastyczne im. Władysława Drapiewskiego w Płocku jako organizator zaproponowało formułę poszerzoną, obok rysunku i malarstwa, o grafikę. Napłynęło pięćset jedenaście prac, które ukazały solidne opanowanie przez artystów warsztatu malarskiego, rysunkowego i graficznego, a także autorskie,

Grand Prix – „Srebrzysty cień”, Agata Zdziennicka (Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim)

Laureaci na wernisażu w Muzeum Mazowieckim w Płocku. Od lewej: Anna Lutek – Nałęczów, Julia Osika – Gorzów Wielkopolski, Mateusz Ogrodowczyk – Gorzów Wielkopolski, Agata Zdziennicka – Gorzów Wielkopolski, Paulina Kownacka – Gronowo Górne, Karolina Boruszewska – Płock, Dominika Rutkowska – Gorzów Wielkopolski, Karol Cybulski – Płock, Julian Pawlak – Bydgoszcz, Klaudia Zielińska – Bydgoszcz

I nagroda w kategorii malarstwa – „Lektura w ogrodzie”, Dominika Rutkowska (Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim)

często oryginalne i różnorodne ujęcie tematu konkursowego. Trzeba podkreślić rolę opiekunów artystycznych, profesorów szkół średnich, którzy na co dzień czuwają nie tylko nad poprawnością formalną i warsztatową dzieła, ale też są prawdziwymi mistrzami dla swych uczniów. Międzynarodowe Jury Konkursu ustanowiło w tym roku wyróżnienie specjalne – dyplom uznania dla artysty plastyka Juliusza Piechockiego z Liceum Plastycznego w Gorzowie Wielkopolskim, którego uczniowie po raz kolejny wykazali się najwyższą ocenionymi umiejętnościami plastycznymi.

Grand Prix VI Międzynarodowego Konkursu Plastycznego „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszlście...” otrzymała Agata Zdziennicka z Liceum Plastycznego w Gorzowie Wielkopolskim (opiekun artystyczny Juliusz Piechocki).

Nagrody w kategorii malarstwa: I nagroda – Dominika Rutkowska, Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim, op. art. Juliusz Piechocki, II nagroda – Karolina Borszewska, I Prywatne Liceum Plastyczne im. Władysława Drapiewskiego w Płocku, op. art. Anna Macionek-Stańko, III nagroda – Paulina Kownacka, Liceum Plastyczne w Gronowie Górnym, op. art. Zbigniew Chrostek.

Nagrody w kategorii rysunku: I nagroda – Mateusz Ogrodowczyk, Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim, op. art. Juliusz Piechocki, II nagroda – Wiktoria Kruk, Ogólnokształcąca Szkoła Sztuk Pięknych w Tarnowie, op. art. Anna Śliwińska, III nagroda – Julia Osika, Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim, op. art. Juliusz Piechocki.

Nagrody w kategorii grafiki: I nagroda – Karol Cybulski, I Prywatne Liceum Plastyczne im. Władysława Drapiewskiego w Płocku, op. art. Magdalena Sikorska-Tokarska, II nagroda – Julian Pawlak, Zespół Szkół Plastycznych im. Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy, op. art. Ewa Gordon, III nagroda – Klaudia Zielińska, Zespół Szkół Plastycznych im. Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy, op. art. Jarosław Nowak.

Nagroda Przewodniczącego Jury prof. zw. dr. hab. Jana Rylke: Anna Lutek – Liceum Plastyczne im. Józefa Chelmońskiego w Nałęczowie, op. art. Zbigniew Kosowski. Nagroda Dyrektora I Prywatnego Liceum Plastycznego im. Władysława Drapiewskiego w Płocku Małgorzaty Mroczkowskiej: Igor Grynkiw – Łucka Szkoła Artystyczna w Łucku, op. art. Vira Kanska.

II nagroda w kategorii malarstwa – „Kontrasty”, Karolina Borszewska (I Prywatne Liceum Plastyczne im. Władysława Drapiewskiego w Płocku)

III nagroda w kategorii malarstwa – „Zapomniany ogród”, Paulina Kownacka (Liceum Plastyczne w Gronowie Górnym)

W ocenie dziekana Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i członka Międzynarodowego Jury Konkursu prof. ASP dr. hab. Tomasza Milanowskiego „kolejna odsłona konkursu [...] jak zwykle obfitowała w ciekawe propozycje młodych twórców. W kategorii grafika pojawiły się prace na wysokim poziomie artystycznym, wymagające znajomości trudnego warsztatu. Malarstwo i rysunek to świeżość i młodzieńcza radość w konfrontacji z interesującym tematem”. Podobną opinię wyraził też kierownik Samodzielnej Pracowni Oceny i Wyceny Zasobów Przyrodniczych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego dr hab. Axel Schwerk, prof. SGGW.

I nagroda w kategorii rysunku – „Liść w ogrodzie”, Mateusz Ogródowczyk (Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim)

Prof. zw. Jacek Dyrzyński – kierownik Pracowni Wiedzy o Działaniach i Strukturach Wizualnych Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, b. dziekan Wydziału i prorektor ASP zauważył: „Kolejny raz zaskoczenie. Tak wydawałoby się oczywisty temat prowokuje do tak różnorodnych odpowiedzi. Zarówno malarstwo, rysunek, jak też po raz pierwszy jako kategoria grafika prezentowały wysoki poziom i indywidualną interpretację tematu. Tak trzymać – to już piękna tradycja”.

Przewodniczący Jury VI Międzynarodowego Konkursu Plastycznego „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszłście...” prof. zw. dr hab. Jan Rylke – twórca Katedry Sztuki Krajobrazu Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, obecnie wykładowca Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, docenił znaczenie nauczania sztuki w liceach plastycznych: „Co roku zachwycają mnie piękne ogrody, jakie oglądam poprzez młodzieży wyobrażenia. W tym roku do malarstwa i rysunku dołączyła grafika, także najtrudniejsza grafika warsztatowa. Jako absolwent liceum plastycznego cieszę się, że sztuka w liceach utrzymała się, chociaż akademie borykają się z wieloma trudnościami”.

Po raz dziesiąty Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP objęło konkurs patronatem honorowym. Ponadto Międzynarodowy Konkurs Plastyczny „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszłście...” uzyskał rekomendację Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego prof. dr hab. Piotra Glińskiego. Wyróżnienie powstało na podstawie uwag niezależnych środowisk artystycznych, rekomendacji wizytatorów i naczelników Centrum Edukacji Artystycznej w Warszawie oraz opinii ekspertów, którzy wskazali płocki konkurs do nowo utworzonego zestawu wybranych i zweryfikowanych pod względem merytorycznym konkursów plastycznych, muzycznych i baletowych, zatytułowanego: „Wykaz międzynarodowych i ogólnopolskich konkursów szkolnictwa artystycznego rekomendowanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego”.

Wojewoda Mazowiecki Zdzisława Sipiera napisał do uczestników: „Międzynarodowy prestiż, jakim cieszy się przedsięwzięcie, to potwierdzenie jego wysokiego poziomu artystycznego i organizacyjnego. Z tym większą dumą przyłączam się do grona osób i instytucji wyrażających dla niego uznanie. Jako przedstawiciel rządu w regionie odczuwam radość szczególną – inicjatywa ta jest bowiem wspaniałą wizytówką Płocka, przypominającą o jego silnych związkach ze sztuką”. Marszałek Województwa Mazowieckiego Adam Struzik podkreślił, iż „dzięki udziałowi w przedsięwzięciu uczniowie szkół artystycznych z Polski i innych krajów europejskich mogą zaprezentować

II nagroda w kategorii rysunku – „Tajemniczy ogród”, Wiktoria Kruk (Ogólnokształcąca Szkoła Sztuk Pięknych w Tarnowie)

III nagroda w kategorii rysunku – „Kos w ogrodzie”, Julia Osika (Liceum Plastyczne w Gorzowie Wielkopolskim)

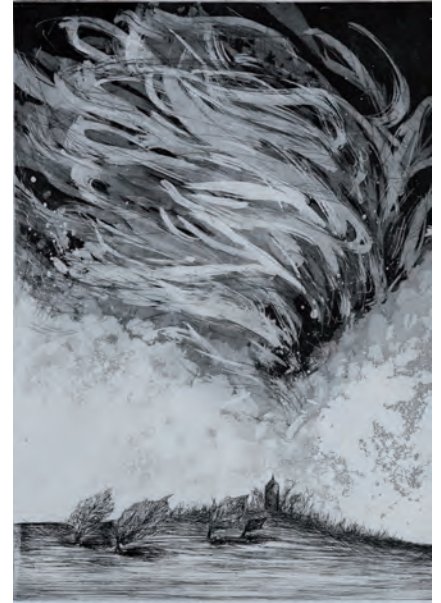
swoje umiejętności malarskie, rysunkowe i graficzne, a także rozwijać zdolności twórcze i wrażliwość estetyczną”. Wyrazy uznania skierowali też do organizatora Mazowiecki Kurator Oświaty Aurelia Michałowska, JM Rektor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie prof. zw. dr hab. Wiesław Bielawski, JM Rektor Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie prof. zw. Adam Myjak, Starosta Płocki Mariusz Bieniek i Prezydent Płocka Andrzej Nowakowski.

I nagroda w kategorii grafiki – [bez tytułu], Karol Cybulski (I Prywatne Liceum Plastyczne im. Władysława Drapiewskiego w Płocku)

II nagroda w kategorii grafiki – [bez tytułu], Julian Pawlak (Zespół Szkół Plastycznych im. Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy)

III nagroda w kategorii grafiki – „Żywiol w ogrodzie”, Klaudia Zielińska (Zespół Szkół Plastycznych im. Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy)

Aspekt międzynarodowy wskazali patroni honorowi: JE dr Orsolya Zsuzsanna Kovács – Ambasador Węgier, JE dr Šarūnas Adomavičius – Ambasador Republiki Litewskiej oraz JE Dušan Krištofik – Ambasador Republiki Słowackiej, który w liście do organizatora napisał: „Państwa inicjatywa stwarza utalentowanej młodzieży, uczniom szkół artystycznych Europy Środkowej – Czech, Słowacji, Węgier, Litwy, Ukrainy i Polski znakomitą okazję do zaprezentowania swych osiągnięć oraz spotkania z rówieśnikami z sąsiednich krajów dzielącymi wspólne pasje i upodobania”.

Tegoroczna edycja konkursu po raz pierwszy odbyła się pod egidą Władysława Drapiewskiego (1876–1961), patrona I Prywatnego Liceum Plastycznego w Płocku. To jeden z najbardziej znanych autorów malarstwa ściennego pierwszej połowy XX wieku, twórca m.in. polichromii Bazyliki Katedralnej pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Płocku (1904–1916). Podczas Mszy św. z okazji nadania imienia szkole biskup sufragan Diecezji Płockiej Roman Marcinkowski powiedział: „Patron to wzór, to punkt odniesienia, on swoim życiem pokazuje, jakim być, jak postępować, jak chodzić po tej ziemi. Czego strzec? Komu warto tu na ziemi zawierzyć? Na kogo postawić? Co uczynić, aby z życia swojego zrobić

wielki dar?” Hierarcha odwołał się do listu św. Jana Pawła II napisanego do artystów w 1999 roku. Padło w nim zdanie, że „zadaniem każdego człowieka jest być twórcą własnego życia. Człowiek ma uczynić z niego arcydzieło sztuki”.

Młodzi twórcy, uczestnicy VI Międzynarodowego Konkursu Plastycznego „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszliście...”, ponownie udowodnili, że swoim talentem i pracowitością sami też potrafią tworzyć arcydzieła sztuki jako przedmioty sztuki malarskiej, rysunkowego i graficznego. Dzięki setkom młodych artystów i ich opiekunom artystycznym goście wystawy mogli podziwiać na wystawie w Muzeum Mazowieckim w Płocku najpiękniejsze ogrody Europy. Wernisażowi towarzyszył występ kwartetu jazzowego Dariusza Petery (piano) i Piotra Jędraszczaka (sax) oraz ucznia płockiego „Plastyka” Rafała Siudyma (voc). Wśród patronów medialnych nie zabrakło Pisma SGGW AGRICOLA.

mgr **Marek Mroczkowski**

nauczyciel dyplomowany historii sztuki I Prywatnego Liceum Plastycznego im. Władysława Drapiewskiego w Płocku ekspert Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP

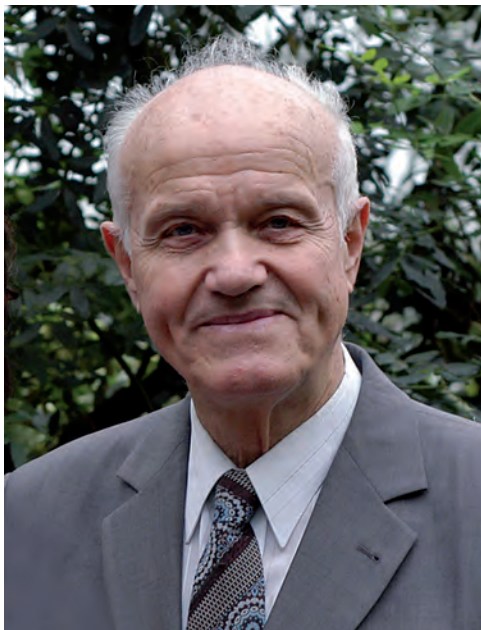

Nagroda Przewodniczącego Jury prof. zw. dr. hab. Jana Ryłke – „Kwiaty i dziewczyna”, Anna Lutek (Liceum Plastyczne im. Józefa Chełmońskiego w Nałęczowie)

Nagroda Dyrektora I Prywatnego Liceum Plastycznego im. Władysława Drapiewskiego w Płocku Małgorzaty Mroczkowskiej – „Stary park”, Igor Grinkiv (Łucka Szkoła Artystyczna w Łucku)

Wspomnienie o Janie Romanie Starcku

W dniu 22 marca 2018 roku minęła pierwsza rocznica śmierci Jana Romana Starcka. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 4 kwietnia ubiegłego roku w kościele Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Pyrach. Pana Profesora oprócz rodziny pożegnali: władze Uczelni oraz Wydziału Ogrodnictwa, Biotechnologii i Architektury Krajobrazu, liczne grono byłych studentów, współpracownicy z Katedry, przyjaciele i znajomi. Pochowany został w grobie rodzinnym na cmentarzu w Pyrach.

Jan R. Starck urodził się 11 sierpnia 1926 roku we Lwowie w rodzinie ogrodników z rolniczymi tradycjami od kilku pokoleń. W 1938 roku ukończył szkołę powszechną, po wkroczeniu w 1941 roku do Lwowa Niemców uczył się w trybie tajnego nauczania w szkole handlowej. Po wojnie kontynuował naukę w wieczorowym liceum dla dorosłych w Gnieźnie. Maturę zdał w liceum w Poznaniu w 1947 roku, a następnie został przyjęty na Wydział Ogrodniczy SGGW. Studia ukończył w 1951 roku i został zatrudniony w Katedrze Uprawy i Nawożenia Roli na tym Wydziale.

We wrześniu 1951 roku ożenił się z koleżanką z roku Zofią Turnowską, która od 1951 roku do przejścia na emeryturę pracowała w Katedrze Fizjologii Roślin SGGW. W ciągu 66 lat małżeństwa dochowali się syna Wojciecha, czwórki wnuków oraz dwunastu prawnuków.

Wspomnienie o Stanisławie Olkuśniku

Gromadzimy się dzisiaj pośród drzew i grobów tego starego warszawskiego cmentarza, aby serdecznie i prosto pożegnać Stanisława, a swoją obecnością wesprzeć w tym trudnym dniu Jego najbliższych. Wszyscy, którym był bliski, z żalem patrząc dziś na urnę z Jego prochami, wspominając zdarzenia i słowa sprzed lat, sprzed tygodni i dni... Chwile niezwykle i te zwyczajne, ale już niepowtarzalne, bo przeżyte razem, razem z Nim.

Stanisław Olkuśnik zaistniał w życiu wielu osób. Dla bliskich Mąż, kochany Ojciec i Dziadek, Wuj – niezastąpiony członek rodziny. Dla innych serdeczny przyjaciel,

kolega, dobry fachowiec w swojej dziedzinie – wykładowca akademicki, ceniony dydaktyk i zasłużony społecznik.

Zanim opuścimy cmentarz, wspomnijmy, jaki był, czemu poświęcał swój czas i co było w Jego życiu ważne.

Odchodzący na zawsze z naszego grona Stanisław Olkuśnik urodził się 22 grudnia 1932 roku w Książu Wielkim na pięknej Ziemi Miechowskiej. Wychowywał się w kochającej i szanującej rodzinie wraz ze swoją siostrą Martą. Pierwsze lata Jego dzieciństwa upłynęły szczęśliwie w Książu i Skarżysku-Kamiennej, dokąd przeprowadziła się rodzina. Jego tata pracował w fabryce amunicji. Szanse na dalsze szczęśliwe lata Stanisławowi, jak wielu innym z tego pokolenia, odebrał wybuch II wojny światowej. Miał wówczas 7 lat. Jego ojciec musiał się ukrywać, więc rodzina wróciła do Książa, gdzie przetrwała okupację. Jego stryj Marian został zamordowany w Katyniu. Stanisław był świadkiem wielu zbrodni niemieckich i zagłady Żydów w Książu oraz wyzwolenia przez Armię Radziecką, które widział jako rzeczywiste wyzwolenie. Wspomnienia i wydarzenia z tamtych lat pozostały w Jego pamięci na zawsze.

Po wojnie wraz z rodziną przeprowadził się do Zabrza, gdzie kontynuował naukę i ukończył tamtejsze gimnazjum, z którego wyniósł wiele trwałych przyjaźni. Pracował jako junak w formacji Służba Polsce przy budowie Nowej Huty. Kontynuując naukę podjął studia w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i po otrzymaniu tytułu magistra inżyniera leśnictwa całe swoje życie zawodowe związał z tą uczelnią. Początkowo jako wykładowca, a później kierownik pracowni pomocy naukowo-dydaktycznych i szef działu kadr tej uczelni. Był autorem wielu filmów dydaktycznych dla studentów SGGW poświęconych leśnictwu i rolnictwu.

W 1961 roku Jan R. Starck obronił pracę doktorską, w 1966 roku habilitował się, a w 1989 roku został profesorem zwyczajnym. Pan Profesor był wybitnym naukowcem, współtwórcą nowoczesnego żywienia mineralnego roślin ogrodniczych w Polsce. Tematyka Jego prac badawczych dotyczyła fizjologicznych funkcji boru oraz pobierania składników mineralnych, ich dostępności dla roślin w różnych typach gleb, przydatności torfu, kory i trocin do uprawy roślin szklarniowych oraz wpływu różnego poziomu i różnych stosunków składników mineralnych na plonowanie warzyw i roślin ozdobnych. Był autorem lub współautorem 84 prac z zakresu fizjologii i nawożenia roślin ogrodniczych, w tym 30 oryginalnych prac naukowych, 6 książek i skryptów oraz kilkudziesięciu prac popularnonaukowych.

Pan Profesor był wybitnym pedagogiem, wieloletnim nauczycielem akademickim Wydziału Ogrodniczego SGGW, wychowawcą wielu pokoleń kadr naukowych i młodzieży akademickiej. Na Jego wykładach sala była zawsze pełna studentów. Na uczelni pełnił wiele funkcji: w latach 1967–1969 był prodziekanem Wydziału Ogrodniczego, w latach 1982–1984 – kierownikiem Studium Doktoranckiego na Wydziale Ogrodniczym, a w latach 1982–1994 kierownikiem Katedry Uprawy Roli i Nawożenia Roślin Ogrodniczych.

Pan Profesor był członkiem wielu organizacji i towarzystw naukowych, m.in.: Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Stowarzysze-

nia Inżynierów i Techników Ogrodnictwa, Komitetu Nauk Ogrodniczych PAN, Międzynarodowego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, Rosyjskiej Akademii Przyrodznawstwa, a także wieloletnim członkiem Stowarzyszenia Wychowanków SGGW.

Jan R. Starck za swoją pracę był wielokrotnie odznaczony, m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1969), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1975), Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką NOT (1976), został też wyróżniony Odznaką Honorową „Za Zasługi dla SGGW”.

Po przejściu na emeryturę Profesor był nadal bardzo aktywny zawodowo, brał czynny udział w seminariach w Katedrze. Na spływy kajakowe i wycieczki górskie w Tatrach zabierał swoje ukochane wnuki. Bardzo je kochał i z wielką radością o nich opowiadał. Był zawsze uśmiechnięty, emanował entuzjazmem i radością życia, chętnie spotykał się ze swoimi kolegami ze studiów.

Pan Profesor Jan Roman Starck pozostanie w naszej pamięci jako człowiek prawy, życzliwy ludziom, chętnie dzielący się swoją wiedzą i doświadczeniem naukowym ze współpracownikami i studentami.

Opracowała **Hanna Legutowska**
Zdjęcie **Mariusz Grzelak**

Po przejściu na emeryturę całą swoją energię poświęcił działalności społecznej w Stowarzyszeniu Wychowanków SGGW, którego był wiceprezesem. Był też jednym z inicjatorów i współtwórców Muzeum SGGW. Do samego końca, dopóki mu zdrowie pozwalało, uczestniczył w pracach obu tych instytucji. Dał się poznać jako człowiek, który wymagając od innych, przede wszystkim wymagał od siebie. Uważał, że praca jest najważniejszym powołaniem człowieka.

Radość i odprężenie znajdował w szeroko rozumianym kolekcjonerstwie. Niegdyś pasjonował się filatelistyką. Zgromadził duży zbiór znaczków pocztowych, który dziś zyskał miano rodzinnej pamiątki. W jesieni życia radość i odprężenie znajdował w kontakcie z przyrodą. Najchętniej spędzał czas na swojej działce w Popówku – ulubionym miejscu spotkań rodzinnych i przyjacielskich. W otoczeniu natury i bliskich odzykiwał siły na nadchodzące dni.

Swoje obowiązki zawodowe i pasje łączył z życiem rodzinnym. Zawarł związek małżeński z Elżbietą, z którą stworzył, można by rzec, solidną parę. Wspólnie wychowali dwóch synów: Jacka i Marka, dla których Stanisław był kochającym, choć wymagającym ojcem. Starał się, aby najbliższym niczego nie brakowało. Dbał, aby synowie mieli warunki do nauki i udanego startu w dorosłe życie.

Po latach miał szczęście doczekać się wnuków: Tomasza i Wojciecha. Bardzo się nimi cieszył i w miarę swoich możliwości pomagał w ich wychowaniu. Był dumny z ich postępów – wnuki były Jego prawdziwym oczkiem w głowie.

Utrzymywał także serdeczne kontakty ze swoją nieżyjącą już siostrą Martą oraz jej rodziną. Mimo wymagającego charakteru był człowiekiem rodzinnym, a Jego bliscy i przyjaciele wiedzieli, jak wiele dla Niego znaczą.

Los nie oszczędził Stanisławowi bolesnych przeżyć: 9 lat temu przyszło Mu odprowadzić w ostatnią drogę swoją

żonę Elżbietę, z którą przeżył 50 lat do kresu, jaki wyznaczył Im los. Żegnał też siostrę, przyjaciół, znajomych... Coraz mniej było tych, którzy pamiętali wspólne początki, których Stanisław mógłby zapytać: – A pamiętasz?... I tylko miłość i przyjaźń tych, którzy tu przybyli, pozostała niezmienna, jak zasuszony kwiat, którego płatki nigdy nie zmieniły kształtu ni koloru. Dzisiaj na pożegnanie Stanisława Olkuśnika przynieśliśmy żywe kwiaty. Są symbolem pamięci, miłości i przyjaźni wobec tych, którzy opuszczają nas bezpowrotnie.

Tej zimy nastał dzień, w którym wszyscy musimy pogodzić się z Jego nieobecnością. Nieobecnością człowieka, którego będzie nam wszystkim bardzo brakowało...

Stanisław Olkuśnik zmarł po długiej i ciężkiej chorobie we wtorek, 20 lutego, w wieku 85 lat, pozostawiając bliskich w głębokim smutku. Śmierć stała się dla niego wybawieniem od narastającego cierpienia.

W osobie Stanisława przychodzi pożegnać nam rzetelnego człowieka, który do przyszłości, do czego doszedł w życiu – doszedł własną pracą i własnym staraniem. Ci wszyscy, którzy się tutaj dziś zgromadzili, znali Go, wiedzieli, jaki był i takim pozostanie w naszej pamięci.

Dzisiaj, stojąc nad urną z prochami Stanisława Olkuśnika, żegna Go najbliższa Rodzina, grono serdecznych przyjaciół i kolegów z Uczelni i Stowarzyszenia Wychowanków Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Żegnają Go znajomi i sąsiedzi.

Niech spoczywa w pokoju...

Wspomnienie wygłosił syn Zmarłego – dr **Marek Olkuśnik** – podczas pogrzebu na Powązkach 28 lutego 2018 roku.

Zdjęcie **Piotr Tymiński**

Z bieżącej działalności

W dniu 12 grudnia 2017 roku członkowie Stowarzyszenia uczestniczyli w uroczystości upamiętniającej rocznicę powstania „Solidarności” w SGGW oraz strajku przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego w 1981 roku. W kaplicy akademickiej w kościele pw. św. Andrzeja Boboli odprawiono Mszę św. za zmarłych członków „Solidarności”. Dalsza część uroczystości odbyła się w holu I Pawilonu SGGW przy ul. Rakowieckiej 26/30 przed tablicą pamiątkową. Po przemówieniach przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” dr. Jacka Bujko i prorektora ds. rozwoju prof. dr. hab. Kazimierza Banasika złożono wieńce i kwiaty.

Warta honorowa przed pomnikiem męczenników terroru komunistycznego

Członkowie Stowarzyszenia Wychowanków SGGW uczestniczyli w uroczystościach Narodowego Dnia Pamięci Żołnierzy Wyklętych. W niedzielę 4 marca w kościele św. Katarzyny na Ursynowie została odprawiona uroczysta Msza św. w intencji Ojczyzny i niezłomnych żołnierzy, którzy po zakończeniu II wojny światowej podjęli walkę o suwerenność i niepodległość naszego kraju. Przed pomnikiem ofiar terroru komunistycznego (1944–1956) znajdującym się w pobliżu tej świątyni prof. Jan Żaryn powiedział, że *Przez kilkadziesiąt lat pamięć o bohaterach była zakłamywana, hańbiono ich, opluwano. Każdy z nich to perła do indywidualnego, biograficznego zapisu. To 200 tysięcy ludzi. Na zakończenie uroczystości przedstawiciele dzielnicy Ursynów oraz ugrupowań politycznych i społecznych złożyli kwiaty pod głazem.*

Tablica ofiar reżimu komunistycznego na cmentarzu na Służewie

Na cmentarzu przy ul. Wałbrzyskiej pod krzyżem pamięci i tablicą poświęconą pamięci ofiar reżimu komunistycznego bezprawnie skazanych i zamordowanych w latach 1944–1956 oraz potajemnie pochowanych na tej nekropolii odmówiono okolicznościową modlitwę i złożono kwiaty.

Opracowanie oraz zdjęcia **Hanna Legutowska**

SPIS TREŚCI

KRONIKA WYDARZEŃ

Wstęp	1
Współpraca SGGW z Tajwanem	2
Odnaczenia, habilitacje, doktoraty	4
Przemówienie JM Rektora prof. dr. hab. Wiesława Bielawskiego	4
Odnaczenia państwowe i resortowe	7
Złoty Krzyż Zasługi	7
Srebrny Krzyż Zasługi	7
Medal Złoty za Długoletnią Służbę	7
Medal Srebrny za Długoletnią Służbę	7
Medal Brązowy za Długoletnią Służbę ...	8
Medal Komisji Edukacji Narodowej	8
Doktorzy habilitowani	9
Nowo promowani doktorzy	10
Wyróżnienia dla pracowników naukowych SGGW	12
Nanocząstką w raka	14
Profesor Mirosław Kleczkowski – 46 lat pomiędzy praktyką a nauką	17
Spotkanie Towarzystwa Polsko-Szwajcarskiego	19
W służbie Niepodległej	21
Artyści spod znaku Chirona	23
Bliscy, znani i... nieznanymi	26
VI Międzynarodowy Konkurs Plastyczny „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszłście...”	30

STOWARZYSZENIE WYCHOWANKÓW SGGW

Wspomnienie o Janie Romanie Starcku	34
Wspomnienie o Stanisławie Olkuśniku	34
Z bieżącej działalności	36

AGRICOLA

Pismo Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego
w Warszawie
Nr 100 – MAJ 2018

Redaktor naczelny: Teresa Zaniewska

Zespół redakcyjny: Ewa Domańska-Ilkiewicz (grafik), Jan Kiryjow, Monika Kuźmicka, Irena Mioduszewska, Tomasz Ruchniewicz, Krzysztof Szwejk, Elżbieta Wojnarowska

Fotografie: Małgorzata Trzak, Wojciech Rozenek, autorzy artykułów, archiwum Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie
ISSN 1640-4734.

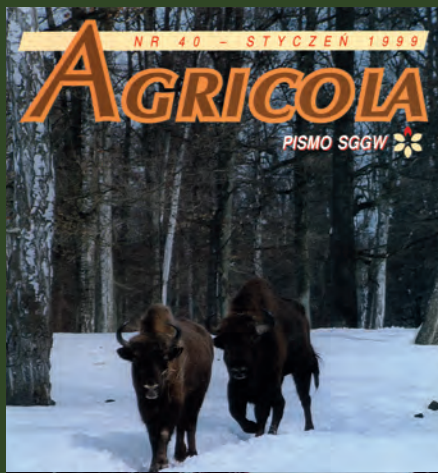
Druk: Alnus Sp. z o.o., ul. Wróblowska 63, 30-698 Kraków
Nakład: 1500 egz. Adres redakcji: wydawnictwo@sggw.pl, tel. 22 593 55 27

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych oraz zastrzega sobie prawo skrótów i opracowania redakcyjnego tekstów przyjętych do druku.

Odznaczenia, habilitacje, doktoraty – 16 marca 2018

Agricola 1988-2018

Agricola

NR 100 - MAJ 2018

PISMO SGGW

100.

numer naszego pisma!